

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber sextus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-

βλημάτων Βιβλίον ἕκτον.

ΙΜΟΘΕΟΝ τὸ Κόνωνος, ὃ Σόσιε
 Σενεκίων, ὡς ἐκ τῶν πολυτελών καὶ
 φρασητικῶν δειπνῶν ἀναλαβῶν, ὁ Πλά-
 των εἰδείπνισεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, μοσιτικῶς
 καὶ ἀφελῶς, ταῖς ἀφλεγμῶντοισι (ὡς φησὶν
 ὁ Ἴων) Ἰαπέζαις, αἷς ὑπνοῖ τε καθαροῖ
 καὶ βραχυνοῖσι φατασίαι, τὸ σώματος βίδια καὶ χαλῆνιν
 ἔχοντος, ἔποντο. μὴ ἡμέραν οὖν ὁ Τιμόθεος ἀιδόμιμος τὸ δὲ
 φορεῖς, ἔφη τὸς τῶν Πλάτωνι δειπνήσαντας, καὶ τῆ ὑπε-
 ραία καλῶς γίνεσθαι. μέγα γὰρ ὡς ἀληθῶς βήμειας ἐφό-
 δον βίχρασιαν σώματος ἀβαπίτου καὶ ἐλαφροῦ, καὶ παρε-
 ρῶτος ἀνυπόπτως ὅτι πᾶσαν ἐνέργειαν. ἀλλ' ἔτερον οὐκ
 ἐλατῶν ὑπερῆχε τὸ τοῖς τῶν Πλάτωνι δειπνήσαντι, ἢ
 τῶν λαληθέντων τῶν πότον ἀνατέωρησις. αἱ μὲν γὰρ τῶν
 ποτηριῶν ἡδοναί, πῶ ἀνάμνησιν ἀελδῶτερον ἔχουσι, καὶ
 ἀγῶς ἐξίτηλον, ὡς τὸ ὀσμῆν ἔωλον ἢ κνίωσιν ἐναπολειπο-
 μῶν. πρὸ βλημάτων ἢ καὶ λόγων φιλοσόφων ὑποθέσεις,
 αὐτοῖς τὸς μεμνημένους βίφρανοισιν, αἰετὸς φατοὶ παρ-
 οῦσαι καὶ τοῖς ἀπολιφθέντας οὐχ ἡπιοῖ εἰς αἰτίαι παρέχουσι
 τοῖς αὐτοῖς ἀχρῶντας καὶ μεταλαμβάνοντας. ὅπου καὶ οὖν τῶν
 Σωκρατικῶν συμποσίων μετῶσια καὶ ἀπόλαυσις ὅτι τοῖς
 φιλολόγοις, ὡς τὸ αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς τότε δειπνοῦσι. καὶ τοῖ
 εἰτὲ φρασητικῶς ἡδονὰς παρείχον, ἔδῃ καὶ Ξενοφῶντα καὶ
 Πλάτωνα μὴ τῶν λαληθέντων ἀλλὰ τῶν ὑπερῆχοντων
 ἐν Κρητίου καὶ Ἀγάθωνος ὄψων καὶ περιμέτων καὶ τραγι-
 μάτων ἀπογραφῶν ἀπολιπεῖν ἢ οὐκ ἐκεῖνα μὲν ὅσα πο-
 τε, καὶ τὸ ὡς εἰκός, ἐκ τῶν ἀσκήτων γινόμενα καὶ διαπύτης,
 λόγῳ ἢ οὐκ ἔξισθη. τὰ δὲ φιλοσοφηθέντα μετὰ παιδείας
 ἀποδύζοντες, εἰς γραφῶν ἀπέπτηντο, καὶ κατέλι-
 πον τῶν ἀδείγματῶ τὸ μὴ μόνον σιωπεῖναι ἀλλὰ λόγων
 ἀλλήλοισι τῶν πότον, ἀλλὰ καὶ μεμνησθαι τῶν λαλη-
 θέντων.

Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν οἱ νηστεύοντες διψῶσι μάλλον ἢ πεινώσιν.

Πρόβλημα α.

ΕΚτον οὖν τὸ τοῖ πέμπτῳ τῶν συμποσιακῶν, ἐν ᾧ τῶν
 τὸν ὅτι τὸ τῶν διψῶν μάλλον ἢ πεινών τὸς νηστεύοντας.
 ἀλογον γὰρ ἐφαίνετο διψῶν μάλλον ἢ πεινών τὸς ἐκνη-
 στεύσαντας. ἢ γὰρ ἔνδεια τῆς ξηραῖς Ἐσφῆς αἰαπλήρωσιν οἰ-
 κείαν ἐδόκει μετ' φύσιν ὅτι ζῆτεῖν. ἔλεγον οὖν ἐγὼ τοῖς παροῦ-
 σιν ὅτι τῶν ἐν ἡμῖν ἢ μόνον ἢ μάλα δειπνῶν Ἐσφῆς ὁ θερμὸν
 ὡς τὸ ἀμέλει βλέποντο, ἐξ ὧν μήτε ἀερα μήτε ὕδωρ μή-
 τε γῆν ἐφίεμνα τὸ βέφρασαι, μήτε αἰαλίσχοντα τὸ πλη-
 σιάζον. ἀλλὰ μόνον τὸ πύρ. ἢ καὶ τὰ νέα βρωπικώτερα τῶν
 παρῆσαν τῶν ὑπερῆχοντων ὑπερθερμότητος καὶ τοῖς αἰαπῶν οἱ γέροντες
 ῥᾶσα νηστεῖαν φέρουσιν. ἀμβλύ γὰρ ἐν αὐτοῖς καὶ μι-
 κρὸν ἢ δὴ τὸ θερμὸν ὅτι, ὡς τὸ ἐν τοῖς αἰαπῶν τῶν ζώων, ἀδὴ καὶ Ἐσφῆς ἡκιστα τῶν δειπνῶν δι' ἔνδειαν θερμότητος.

PLVTARCHI SYMPOSIA-
côn, id est, Conuiualium disputatio-
num, Liber sextus.

ΙΜΟΘΕΥΣ Cononis F. Sof-
 si Senecio, cum eum a sumtuos-
 is abductum & militaribus cœ-
 nis Plato in Academia scitæ at-
 que simplici, & (vt Ion dicebat)
 non inflammatione turgenti
 adhibuisset mensæ, qualem so-
 mnus sincerus & visa somniis breuibus occasio-
 nem præbentia sequuntur, corpore tranquillitate
 perfuso: postridie discrimine animaduerso dixit,
 Eos qui apud Platonem cœnassent, insequenti et-
 iam die bene habere. Magnum enim profecto ad
 diem suauiter agendum est adiumentum bona cor-
 poris temperies non obruti, sed expediti, & ad om-
 nes actiones absque offensa promte se dantis.
 Sed aliud non minus bonum obtigit ijs qui apud
 Platonem cœnauissent: nimirum consideratio eor-
 um quæ inter pocula fuerant disputata. Etenim
 voluptatum quæ è cibo ac potu percipiuntur illibe-
 ralis est recordatio, & evanida prorsus, odoris pu-
 ta aut nidoris pridiani reliquæ. Argumenta autem
 quæstionum & orationum philosophicarum sem-
 per recenti memoria obversantia, etiam eos qui
 non interfuerunt communicata non minus dele-
 ctant quam qui coram audiuerunt. quando hodie-
 que eruditi homines Socraticis fruuntur conuiujs,
 perinde atque ij qui tum in cœna adfuerunt. At-
 qui si voluptatem ea præbuisent quæ ad corpus
 pertinent, oportuit Xenophontem & Platonem
 non dictorum, sed in Calliæ & Agathonis ædibus
 appositorum obsoniorum, placentarum, bellario-
 rum descriptionem relinquere. Nunchæc illi nul-
 la dignati sunt mentione, quanquam cum sum-
 tu fuisse apparata credendum est: quæ autem com-
 mentati docte inter se sunt conuiuæ, ea litteris man-
 dauerunt: nobisque exempla tradiderunt non mo-
 do colloquendi inter pocula, sed etiam memoran-
 di disputata.

Cur ieiuni magis sitiunt quam esuriunt.

Questio prima.

Sextum ergo hunc symposiacon tibi mitto li-
 brum. In eo primum agitur de causa, ob quam
 ieiuni magis sistant quam esuriant. Hoc enim præ-
 ter rationem fieri videbatur, cum defectus sicci
 nutrimenti à ieiunio suam videretur naturalem ex-
 pletionem potius desiderare. Dixi tum ego, Eorum
 quæ in nobis sunt aut solum, aut maxime calorem
 nutrimento indigere. idq; adeo nos in eo cernere,
 quod neq; aer, neq; aqua, neq; terra nutrimentū re-
 quirunt, neq; consumunt quod eis appropinquat:
 solus id ignis facit. Hinc etiam adolescentes senibus
 voraciores sunt ob calorem: & contra senes ieiu-
 nium facillime ferunt, quod obtusus eorum iam &
 exilis est calor: sicut & ex sanguinum animalium, quæ
 ob inopiam caloris minimo indigent alimento.

Quin & vnumquenq; exercitationes corporis, vociferationes, & quæ alia motu calorem augent, suavius alacriusq; edere cogunt. Cæterum caloris nutrimentum, quod naturæ eius primo conveniat, arbitror esse humorem. quod & auctæ oleo flammæ arguunt, & cinis omnium rerum siccissima, quod combusto humore terrestres partes exsuccæ relinquuntur. Ad hæc ignis diuellit ac dissipat corpora, eximendo ijs humore quo glutinabantur & coherabant. Ergo cum ieiunamus, primū è reliquiis nutrimenti in corpore calor vi humorem eripit: deinde ipsum aggreditur nativum carnis humorem inflammatio, succum persequens. hinc siccitate tanquam in luto oborta, potum magis quam cibum corpus desiderat: donec bibendo reffectus calor & confirmatus solidi nutrimenti appetitionē excitet.

Indigentiane famem & sitim efficiat, an verò meatuum figuræ mutatio.

Questio II.

His dictis, Philo medicus primam propositionē impugnavit, non ab indigentia sitim, sed mutatione meatuum figuræ effici adserens. Ostendunt hoc, aiebat, qui noctu sitiunt: qui si obdormiant, absque potu siti liberantur. & febricitantes inclinante morbo aut prorsus decedente, simul etiam sitire desinunt. multis vbi lauerunt, aut adeo vbi vomuerunt, sitis abiit. Atqui humor nulla harum rerum augetur: sed pori seu meatus duntaxat mutata figura ordinem alium affectionemque novam præbuerunt. Manifestius hoc in fame apparet. Multi enim ægroti simul & indigi fiunt alimentis, & appetitione carent. nonnullorum cum impletisunt nihil remittunt appetitus, sed perseverant atque intenduntur. Iam multi eorum qui in ediam toleraverunt, oliua salsa aut cappari gustata statim reffecti sunt, appetitusque eorum instauratus. Quod quidem maxime ostendit famem nobis quadam meatuum affectione, non indigentia accidere. cum ista non famem excitent deminuendo nutrimento, quando ipsa quoque nutriunt: sed salforum ciborum cum ore ventriculi consensio in causa est, dum acrimonia sua id cogentes & stringentes, rursusve aperientes & laxantes, cibi appetitionem efficiunt. Hæc argumenta mihi probabiliter quidem excogitata videbantur: sed aduersari potissimo naturæ fini, ad quem ab appetitu vnumquodque ducitur animal, expletionē eius quod defecit desiderante, semperque id quod naturæ accommodatum est persequente. Enimvero id quo maxime animal à rebus inanimatis differt, id negare ad salutem eius ac durabilitatem conducere: (quomodo ad nostri conseruationem nobis oculi cæterique sensus dati sunt) sed existimare affectionem hanc esse meatuum magnitudine ac paruitate evenientem: hominis est nullam naturæ rationem habentis. Deinde corpus deficiente nativo calore horrere, non item sitire aut esutire, humoris & nutrimenti naturalis inopia, est à ratione alienum. Alienius etiam istud, si vacationem natura appetit ob abundantiam, eam impletionem requirere non indigentia impulsam, sed alia quadam affectione. Porro autem animalium istæ indigentia & repletiones, nihil ab ijs quæ agricolæ faciunt habent diuersi: sed similes multæ vtrinque sunt affectiones, similia auxilia. Nam aduersus siccitatem irrigatione utimur, & aduersus æstum mediocri refrigeratione, γυμνάσιον ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον.

A αὐτὸν τε ἔκαστον αὐτῶν γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον. αὐτὸν τε ἔκαστον αὐτῶν γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον. αὐτὸν τε ἔκαστον αὐτῶν γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον.

B Πότερον ἐνδεία ποῖς δὲ πεινῶν καὶ διψῶν, ἢ πόρων μετασχηματισμός.

Πρόβλημα β'.

Λεγόντων δ' αὐτῶν, οἱ περὶ Φίλωνος ἰατροῦ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον, ἡ δὲ ἄλλη ἀφ' ἑαυτοῦ γυμνάσιον. ἀλλὰ πόρων ἕνεκα μετασχηματισμός. τὸ ποῖον γὰρ οἱ νύκτωρ διψῶντες, αὐτὰ μετασχηματισμός. τὸ ποῖον γὰρ οἱ νύκτωρ διψῶντες, αὐτὰ μετασχηματισμός. τὸ ποῖον γὰρ οἱ νύκτωρ διψῶντες, αὐτὰ μετασχηματισμός.

καὶ ψυχρόματα μετεώως, ὅταν φλέγηται ῥιζοῦντα ἢ αὐτὰ
 θάλλειν πειρώμεθα, καὶ σκέπειν, πολλοὶ ἀεὶ βλάσκοντες.
 καὶ ὅσα μὴ παρ' ἡμᾶς ἔστιν, ἀχόμεθα τ' θεὸν διδόναι δρόσις
 μαλαχίας καὶ εἰλήσεις ἐκ πνύμασι μετεώως, ὡς αἰεὶ τὰ ἀ-
 πολέποντος αἰαπλήρωσιν ἢ φύσις ἔχει, ἀφ' ἧσδε τῶν
 κρεῖσσιν. οὕτω γὰρ οἶμα καὶ ἔσφλω ἀνομάσθαι τ' τηροῦν τῶν
 φύσιν. τῆσδε τ' ἴσιν μὲν φυτοῖς ἀναμεικτῶς ἐκ τῆσδε ἀεὶ-
 χροτος (ὡς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς) ὑδρομορμῶσις τ' ἀεὶσφοροῦ
 ἡμᾶς ἢ ὁρεξίς ζητεῖν διδάσκει καὶ δὴ κείν τ' ἐκλείπον τῆσ
 κρεῖσσεως. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ τῶν εἰρημῶν ἔκαστον ἰδωμένω ὡς
 οὐκ ἀνηθές ἐστι. τὰ μὲν γὰρ ἀσομίαι ἔχοντα καὶ δριμύτητα,
 τὰχα μὲν οὐκ ὁρεξίαν, ἀλλὰ δὴ γὰρ ἐμπροσθὶ τῶν δεκτικῶν
 μέρεσι τῆσ ἔσφλης, οἷσ' κνημοὶ καὶ τὰ δὴ ἐν αἰώνω ἀμωσόντων.
 εἰ δὲ καὶ τῶν τ' παῖδος ὁρεκτικῶν ἔστιν, εἰσὶ δὲ τῶν τ' τῶν
 οὐτῶν βρωμάτων λεπυλώματα ἀφ' ἧσδε ἀεὶσφοροῦ τῶν
 καὶ ποῖσιν μὲν ἐνδεδῆσιν οὐ μεταρρυθμιζομένων τῶν πόρων, ἀ-
 λά κενουμένων καὶ καθαρομένων. τὰ γὰρ ὄξέα καὶ δριμύτα καὶ
 δῆμυρὰ δριμύτητα τῶν ὑλῶν ἀφ' ἧσδε ἀεὶσφοροῦ καὶ σκιδνήσιν,
 ὡς τε νεαροῖν ποιεῖν τῶν ὁρεξίαν εἰσὶ τῶν βρωμάτων οὐ μεταρ-
 μαζομένων παύουσιν οἱ πόροι τ' δὴ σφίς, ἀλλ' ἰκμάδα
 τῆσ ἔσφλης ἀναλαμβάνοντες καὶ ἀναπυπλάμνοι νοτε-
 ρῶς ἀτμίδης. οἱ δὲ ἔμετοι τ' ἀλλότριον ἐκβλάσκοντες, ἀπό-
 λαοῖν τῆ φύσει τῆσ οἰκείου παρέχον· οὐ γὰρ ἀπλήσου ὑ-
 γροῦ τ' δὴ σφίς, ἀλλὰ τῆσ καὶ τῶν φύσιν καὶ οἰκείου. δὴ καὶ πολὺ
 παρῆ τ' ἀλλόφυλον, ἐνδεὴς ὁ αἰσθησθῶν ἔστιν· ἐφίσταται γὰρ
 τῶν καὶ τῶν φύσιν ὑγροῦ, ὡς ἢ ὁρεξίς ἔστι, καὶ οὐ δίδωσιν ἀνά-
 μιξίαν, ὅσδε κατὰ κρεῖσσιν, ἀλλ' αἰεὶ ἐκ τῆσ καὶ ἀποκωρήσθαι,
 τότε ἢ οἱ πόροι τ' σύμφυτον ἀναλαμβάνουσιν. οἱ δὲ πυ-
 ρετῶν τ' ὑγρῶν εἰς βάθος ἀπωθοῦσι. καὶ τῶν μέσων φλε-
 γμῶν ἐκεῖ πᾶσι ἀποκωρήσθαι, καὶ κρεῖσσιν πεπε-
 σμένον. ὅταν ἐμείν τε πολλοὶ ἀμα συμβαίη πυκνότητι
 τῶν ἐπὶ ἀναθλιβέντων τῶν ὑγρῶν, καὶ διψῶν δὲ ἐνδεῖαι
 καὶ ξηρότητα τῶν λοιπῶν σώματος. ὅταν οὖν αἰεὶσιν γρήται,
 καὶ τ' θερμὸν οὐκ τῶν μέσων ἀπίη, σκιδνάμνον αὐτῆσ ἀπο-
 νοεῖν, καὶ ἰδῶν ὡς πέφυκε πᾶσι τ' ἔτερον ἀμα, τῶν δὲ μέ-
 σων ῥασάνω παρέχε, καὶ τῶν ἔσφλης λείδου καὶ ἀπαλῶν,
 αἰτῆ τρεχέας καὶ ἀχμῶδης γημορμῶν, ἐμάλαξε, πολ-
 λάκις ἢ καὶ ἰδρατῶν ἐπήγαγν. ὅταν ἢ ποιοῦσα διψῶν ἐνδεῖαι
 λήγῃ καὶ παύεται, τῆσ ὑγρότητος ἀπὸ τῶν βαρυνομένων καὶ
 δυσαναβλασύνουτος ὅτι τ' δεόμενον καὶ ποθοῦντα μελι-
 σαμῶν τῶν τῶν. ὡς γὰρ ἐκ κῆσφ φρέατος ἀφ' ἧσδε ὕδωρ ἔχον-
 τος εἰ μήτις ἐπὶ πύλοισι, καὶ ἀπὸ αὐτῶν, διψῶν καὶ ἀεὶσφοροῦ
 ἀναγκασθῶν ἔστιν· οὕτως ἐκ σώματι τῶν ὑγρῶν εἰς ἓνα καὶ τῶν
 ἀσσωμῶν τῶν τῶν, οὐ θαυμαστὸν ἐνδεῖαι εἶναι τῶν τῶν καὶ
 ξηρότητα, μέγιστος οὐ πάλιν ἐπιρροῆ καὶ ἀφ' ἧσδε γρή-
 ται. κατὰ τῶν καὶ ὅτι τῶν πυρετῶν τῶν, ὅταν ἀνεθῶσι συμ-
 βαίνει καὶ τῶν ἐκκαταδαρτάνοντων τῶν διψῶν. καὶ γὰρ τῶν
 τῶν ὁ ὕπνος ἐκ μέσων ἐπὶ πύλων τῶν ὑγρῶν καὶ ἀφ' ἧσδε
 πᾶσι τῶν μέρεσιν, ὁ μάλιστα ἐμπροσθὶ καὶ ἀναπλήρωσιν. ὁ
 γὰρ δὴ λεγόμενος τῶν πόρων μεταρρηματισμὸς οὐκ ἔστι
 πεινήν ἢ τῶν διψῶν ἐγένηται ποῖος ἔστιν ἔστιν; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οὐχ ὅρα τῶν πόρων ἀφ' ἧσδε ἀλλ' ἢ κατὰ πλήθος, ἢ
 τῶν συμπύλων καὶ τῶν δίσσασθαι. καὶ συμπύλων τῶν,
 οὐτε ποτὸν οὐτε ἔσφλω δέχεσθαι δύνανται. δίσσασθαι δὲ,
 τὰ φύσιν καὶ οἰκείου. καὶ γὰρ αἰεὶ σφίς, ὡς βέλπετε, τῶν βαρυνομένων (ἐφ' ἧσδε) τῶν ἔχουσι τῶν δριμύ καὶ ῥυτιχῶν,

A & quæ nimis algent, fouere conamur tegendo, &
 multa circumponendo: & quæ in nobis sita non
 sunt, à dijs petimus, vt dent rores molles, & aprica-
 tiones, cum vento moderato. quia scilicet semper
 eius quod deficit impletione temperiæ natura con-
 seruat. Atq; sic etiam nutrimentum τροφή videtur di-
 ctum, πὲ τηροῦν τῶν φύσιν, quod naturam conseruet.
 Conseruatur autem, plantis quidem absque sensu
 ex ambiète aere, vt ait Empedocles, aquando com-
 modum sibi alimentum haurientibus. Nos autem
 appetitus quærere docet & sectari quod deest no-
 stro temperamento. Sed eorum quæ allata fuerunt
 B singulorum falsitatem cōsideremus. Nam quæ ape-
 riendi vim habent & acrimoniam, ea fortasse non
 appetitum, sed morsum receptantibus nutrimen-
 tum partibus inferunt, sicut pruritus quosdam ran-
 gendo lancinatarum. Atque vt eam affectionem
 demus appetitivam esse: probabile est eius modi ci-
 bis attenuata ea quæ par est excerni, fierique indi-
 gentiam non mutatione meatuum situs, sed ijs va-
 euatis ac repurgatis. Acuta enim, acria, & falfa ma-
 teriam comminuunt atque differendo dissipant: vt
 recens extritis succedat alimenti appetitio. Neque
 in lauacra ob mutationem figuræ meatuum fitis
 cessat, sed carne humorem recipiente vapore ij hu-
 mido implentur. Vomitus autem quod à natura a-
 lienum est eiciens, ei fruendi accommodatis sibi
 facultatem conficit. Non enim abundantem, sed
 naturæ convenientem humorem fitis appetit. ita-
 que etiam si copia alieni adsit, tamē indiget homo.
 nam naturæ congruenti humori impedimento est
 peregrinus, neq; eum permisceri finit, donec alie-
 no ciccto, suum meatus humorem recipiant. Porro
 febris humorem in profundum repellunt: medijf-
 que inflammatis partibus omnis eo concedit op-
 pressusque tenetur. Itaque vsu venit multis, vt & vo-
 mant, interioribus partibus ob densitatem humida
 foras elidentibus: & sitiant ob indigentiam ac sic-
 citatem reliqui corporis. Cum ergo remittit febris,
 & calor è medio decessit: humor rursus dispersus
 redit, & pro sua natura in omnes diditus partes si-
 mul & interiora alleuat, & carnem de aspera & sicca
 mollem teneramque redigit: sæpe etiam sudores
 ciet. itaque sitim faciens inopia desinit, humore à
 grauata & cum ægritudine ipsium reijciente parte
 in suum à quo desiderabatur locum remigrante.
 Sicut enim in horto, in quo puteus aquæ ditissimus
 sit, tamen nemine eam hauriente & rigante, plantas
 sitire & alimento destitui necesse est: ita in corpore
 E si humor omnis in vnum contrahatur locum, mi-
 rum non est indigere cætera & arere: donec is rut-
 sum diffundatur. Id quod accidit & febricitanti-
 bus morbo remittente, & ijs qui sitientes obdor-
 miunt. nam etiam his somnus humorem è medio
 reductum æquabiliter in omnes partes digerit, eo-
 que implet. At illa meatuum figuræ mutatio, quæ
 famem & sitim inducat, qualis tandem est? Ego e-
 nim non inuenio meatuum alias differēcias, quam
 secundum multitudinem, & quod vel clauduntur
 vel aperiuntur. Et conuiuentes quidem, neque ci-
 bum possunt neq; potum admittere: aperti vacuum
 F & spacium parant, quæ est indigentia eius quod na-
 turæ sit familiare. Etenim, lepidum caput, sti-
 pationes eorum quæ tinguntur locum habent,

eum acibus rebus & vim detergendi habentibus supervacanea excreta & eliquata, meatibus tincturam reddunt receptu faciliorem atque retentu, vacuum indigentia excipiente.

Cur fames potu sedatur, sitis cibo sumto fit vehementior.

Questio III.

His dictis, qui nos inuitauerat: Mediocriter, inquit, hæc disputata sunt: sed ad aliam veniamus quæstionem, omissis in præsentia meatuum vacationibus & repletionibus. Cur fames potu compescitur: cum sitientes contra si quid ederint, acrius siti vrgeantur? Qui meatuum ratione causas reddunt, ij mihi videntur facillime & summa cum probabilitate, vt non verissime etiam, hæc explicare. Cum enim meatuum, qui omnibus insunt corporibus, alij aliam habeant proportionem: latiores tam siccum quam humidum recipiunt nutrimentum: graciliores potum admittunt, cibum non item. horum porro evacuatio sitim, illorum famem gignit. Hinc ergo est quod sitientes si edant, nihil inveniunt auxiliij, meatibus ob tenuitatem non capientibus siccum alimentum, & adhuc manente in iis familiaris nutrimenti indigentia. At qui esurientes si bibant, humor per maiores penetrans meatus, & eorum vacua implens, nimiam famem placat vehementiam. Mihi verò verum videbatur esse id quod vsuvenire dicebant: causam autem quæ adsignabatur non probabam. Etenim, aiebam, si quis meatibus istis, quibus nonnulli inhærent, multumque iis tribuunt, carnem perforatam contendat: is eam admodum flaccidam, tremulam, fluxamq; statuat necesse est. Non ab iisdem autem corporis partibus potum cibumque recipit, sed illum quasi percolari & diffluendo secerni alio, nimis quam est fabulosum & à re alienum. Ipsa enim cum humore permixtio comminuens cibos, & auxilio vtens calido innato, atque spiritu, subtilius quam vllum possit instrumentum secando diuidendoque nutrimentum attenuat, vt omnis eius pars omni parti corporis conueniens accommodataque redigatur: non foraminibus quibusdam aut meatibus applicata, sed vnita cum re nutrienda, eique adnascens. Verum absque etiam hæc essent, ne solutus est quidem quæstionis difficilimus nodus. Sitiens enim si edat, non etiam bibat, non modo non restinguit sitim, sed multo quam erat acriorem reddit. De hoc nihil dictum est. Considera autem aiebam, an nos probatas ex iis quæ apparent positiones sumamus. Primum hoc, humorem à sicco consumi & aboleri: siccum humore imbutum & emollitum, diffundi atque exhalare. Deinde, non existimandum vel famem sicci, vel sitim humidi nutrimenti talem esse elisionem, qua ipsum planissime tollatur: sed esse indigentiam mediocris & sufficientis. nam qui omnino horum alterutro destituuntur, ij neque esuriunt, neque sitiunt, sed mortem obeunt statim. His ita positis, iam non difficile est causam inuenire. Etenim sitis edendo intenditur, cibo sua siccitate humorem qui sparsim imbecillis in corpore est reliquus contrahente & omnem liquorem absumente. sicvti videmus terram & puluerem, & multo magis mixta humorem omnem in se recipere atque abolere. Contra famem necessario mitigat potus. Humor enim ciborum reliquias atidas & exiles rigans ac diffundens, succo ingenerato & exhalationibus,

Αδ τῶν πεινῶν ἐκκρινόμενων καὶ ἀποτηνόμενων, οἱ πόροι δέχονται μᾶλλον καὶ φέρουσι, ὁ δὲ ἀμύδιος τὴν βαφίω ὑπερδεδείας καὶ κενότητος.

Διὰ τὴν πεινῶντες μὲν ἐδὴ πίνουσι, παύονται δὲ διψῶντες ὅταν ἐμφάγῳσιν, ὅτι πεινῶντες.

Πρόβλημα γ.

Ρηθέντων ὅτι τούτων, ὅ ἐστιν ἡμᾶς, καὶ τούτων ἐφημετέρως λέγεσθαι, καὶ πρὸς δὴ τὴν ἀπορίαν, τὰς τῶν πόρων κενώσεις καὶ διὰ πληρώσεως ἐν τῷ παραυτίκῳ. τοῖς ὅτι διψῶσιν ἐναντίον, ἐὰν ἐμφάγῳσιν, ὅτι πεινῶντες συμβαίνει ὁ δίψος. τὸ ὅτι τὸ πάθος οἱ τὸς πόροι ἀποτηνόμενοι, ῥᾶστα καὶ πιθανώτατα μοι δοκοῦσιν, εἰ καὶ μὴ πολλὰ μόνον πιθανῶς ἀπολογεῖν. πᾶσι γὰρ ὄντων πόρων, δῆλος πόρος δῆλα συμμετέας ἔχει. οἱ μὲν ὑγρῶτεροι τὴν ξηρὴν ἀμα καὶ τὴν ὑγρὴν ἔφρω ἀναλαμβάνουσιν, οἱ δὲ ἰσχυρότεροι, ὁ μὲν ποτὸν παρεδέχονται ποῖς ὅτι τὴν μὲν δίψαν, ἢ τῶν κενώσεως, ἢ ὅτι ἐκείνων, τὴν πείναν. ὅταν ἐδὴ μὲν φάγῳσιν οἱ διψῶντες, οἱ μὲν οὐ βοηθοῦνται, τῶν πόρων δὲ ἀλεωτότητα τὴν ξηρὴν ἔφρω μὴ δευρομένων, ἀλλὰ ὅτι δεῖν τὸ οἰκείου ἀφαιρόμενων. οἱ ὅτι πεινῶντες, ἐδὴ πίνουσι, ἐδὴ ὄντως τὰ ὑγρὰ τοῖς μείζουσι πόροις, καὶ ἀναπληροῦντα τὰς κενότητάς αὐτῶν, αἰήσι ὁ σφοδρὸν ἀγῶν τῆς πείνης. ἐμοὶ ὅτι μὲν συμβαῖνον δῆλως ἐφαίνετο, τῆ ὅτι ἀποδέσει τῆς αἰήτας οὐ παρεσείχον. καὶ γὰρ εἰ τοῖς πόροις πύπτις (ἐφίω) ὡν ἐνίοι παρεέρχονται καὶ ἀγαπῶσι καὶ φέρουσι ἐν τῷ σπύγγῳ, πλαδαρῶν καὶ ἔμφω δὴ καὶ ἄφρωσιν ποιήσας, τότε μὴ τούτων τὸ σώματος μόρια ὁ ποτὸν παρεδέχεσθαι, καὶ ὁ σπύγγον, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωποις καὶ ἀφαιροῦσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι κρυμδῆ πλασματῶν δὲ καὶ ἀλλόχρον. αὐτὴ γὰρ ἡ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἀνάμιξις ἀρπύσουσα, τὰ σπύγγα, καὶ σπυγγὰ λαμβάνουσα, ὁ θερμὸν ὁ σπύγγος, καὶ ὁ πνεῦμα, πῶντων ὀργάνων ἀκριβέστατα πάσης ἰσχύος καὶ διαρέσει λεωτινὴ τὴν ἔφρω. ὡς τε πῶν μόριον αὐτῆς πῶν μολία γίνεσθαι φίλον καὶ οἰκείον, ὅτι ἐναρμότιον, ὡς ἄνθρωποις καὶ φέρουσι, ἀλλὰ ἐνούμερον καὶ παρεσφύόμενον. αἰδὴ ὅτι τούτων, ὅτι δὲ λέλυται τῆς ἀπορίας ὁ μέγιστος. οἱ γὰρ ἐμφαζόντες, ἀν μὴ πίνουσι, οὐ μόνον οὐ λύουσιν, ἀλλὰ καὶ παρεσπεινῶσι ὁ δίψος. (πρὸς τὸ ὅτι ὅτι ἐν εἰρηται) σῶπει ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν (ἐφίω) εἰ φαινομένης ὑπερδεδείας λαμβάνουσι. πρῶτον μὲν, λαμβάνοντες ὁ ὑγρὸν ὑπερδεδείας καὶ μαλακώμενον ἀφαιροῦσθαι ἰσχύος καὶ ἀναρμύσεως. δὴ ὅτι μὴ νομίζοντες ἐκλείβειν εἰ πῶντα πασι μήτε τῆς ξηρῆς ἔφρω, πεινῶν μήτε τῆς ὑγρῆς, τὴν δίψαν, ἀλλὰ τὸ μετείου καὶ ἀρπύσουσιν ἐνδείαν. οἱς γὰρ ὅλως δὴ ἐλλίπη ἰσχύος, οὐτε πεινῶσιν οὐτε διψῶσιν, ἀλλὰ διψῶντες ἀποδύνησιν ὑποκειμένων ὅτι τούτων, οὐ χαλεπὸν ἢ δὴ μὲν αἰτίαν σπυγγεῖν. ἢ μὲν γὰρ δίψα τοῖς φάγῳσιν ὅτι πεινῶνται, τῶν σπύγγων τῆς ξηρότητι, διεσπαρμένον ὑγρὸν καὶ ἀπολειπόμενον ἀσθενές καὶ ὀλιγον ἐν τῷ σώματι συλλεγόντων καὶ παρεσφύμαζόντων, ὡς περ' ἔξω γλῶσσοσιν, καὶ κύνιν, καὶ μᾶλλον τὰ μίγνυμενα τῶν ὑγρῶν, ἀναλαμβάνουσιν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀφαιροῦσθαι τὴν πεινῶν αὐτὴν πάλιν ἀναγκάτως ὁ ποτὸν δύνουσι. ἢ γὰρ ὑγρῆς τὰ ὑπόστα σιτία παρεσφύμαζον καὶ γλῶσσοσιν βρέξασα καὶ ἀφαιροῦσθαι, χυμῶν ἐκκρινόμενων καὶ ἀφαιροῦσθαι.

ἀναφέρει τούτοις εἰς τὸ ἄμα καὶ παρρησιαστικῶς δεομένους. ὅθεν οὐ κακῶς ὄχημα τῆς Ἑσφῆς τὸ ὑγρὸν ὁ Ἐρασίστρατος παρρησιῶν τὸ γὰρ ὑπὸ ξηρότητος ἢ πάσης ξηρᾶ καὶ βαρῆα, μὴ γὰρ ἀναπέμπει καὶ στυγερᾶ. πολλοὶ ὅμως μὴ πίνοντες, ἀλλὰ λουσαμένοι μόνον, ἐπαύσαντο στυγερῶς σφόδρα πεινῶντες. ἐνδυομένη γὰρ ἔξωθεν ἡ ὑγρότης, δὴ χυμῶν ποιεῖ καὶ ἔσφιμότερα τὰ ἐλάττωτα τὰ ἐντός, ὥστε τῆς πείνης τὸ σφόδρα πικρὸν καὶ θηριώδες ἐνδιδόναι καὶ παρηγορεῖται. δὲ καὶ πολλῶν ἑσφῆσι τῶν ἀποκαρτηθῶντων χροῖον, αἱ ὑδρῶ μόνον λαμβάνουσιν, ἀλλὰ οὐ πᾶσι ἐξικμασθῆναι τὸ βρέφειν καὶ παρρησιαστικῶς τὰ σώματα διυάμενοι.

Διὰ τίνα αἰτίαν τὸ φρεατῖον ὑδρῶ ξηρότερον, εἰάν ἐν αὐτῷ τὰ τῶν φρεάτων ἀέρι νυκτερεύσῃ ψυχρότερον γίνεσθαι.

Πρόβλημα δ.

Ψυχροπότη ξένω βυβαλίῳ παρεσκόδασαν οἱ θεράποντες ἐκ τῶν φρεάτων ὑδρῶ ψυχρότερον. ξηροσάμενοι γὰρ ἀγείω, καὶ κρεμάσαντες τὸ ἀγείον ἐν τῷ φρεατῖ τῆς γῆς μὴ ἀποτόμιμον, εἶασαν ὅτι νυκτερεύσῃ, καὶ παρρησιῶν δειπνον ἐκομίζετο, τῶν παρρησιῶν ψυχρότερον. ἡ δὲ ὁ ξένος φιλόλογος ἐπιβλέψας, καὶ τὸ ἐφῆ λαβεῖν ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους, μὴ λόγῳ κείμενον. εἶπὲν ὅτι τὸν δὲ τὸ λόγον. πᾶσι ὑδρῶ παρρησιῶν ψυχρῶν μελλόν, ὡς καὶ τὸ εἰς βασιλεύσει παρρησιῶν ἀποτόμιμον, ὅταν ἐψηθῆναι μέγιστον ζέσεως, παρρησιῶν ποιεῖ τὰ ἀγείω χροῖον πολλῶν, καὶ γίνεται ψυχρότερον ὡς καὶ ἀμείλιον καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα, λουσαμένων παρρησιῶν μελλόν. ἡ γὰρ ὑπὸ τῆς θερμότητος αἰεὶς πολυποροῖ τὸ ἄμα καὶ μόνον ἀπειρασμένη πολλῶν δέχεται τὸ ἔξωθεν ἀέρα, καὶ βιαιοτέρον ποιεῖ τὴν μεταβολήν. ὅταν οὖν ὑποπλασθῆναι ὑπὸ τῆς πηγῆς τὸ ὑδρῶ ἐν τῷ ἀέρι παρρησιῶν, παρρησιῶν ψυχρῶν. τὸ μὲν οὖν ξένον ἐπηνέσασκεν, ὡς ἀδριχῶς καὶ μνημονόσαντα παρρησιῶν τὸ λόγῳ διηπορεύμενον. ὁ γὰρ ἀπὸ τῶν κρέμαται τὸ ἀγείον, εἰ μὲν ψυχρὸς ὅστι, πᾶσι θερμῶν τὸ ὑδρῶ; εἰ ὁ θερμὸς, πᾶσι παρρησιῶν πάλιν; ἀλλοθεν γὰρ ὑπὸ τῶν αἰτίων τὸ αὐτὸ πάσῃ τὰ ἐναντία, μηδεμίαν ἀφαιρέσας ἡρομένης. σιωπῶντος δὲ αὐτῶν καὶ ἀφαιρέσας, ὅσῳ ἐφῆ δεινὸν παρρησιῶν ἀέρος ἀφαιρέσας. ἡ γὰρ αἰσθησις λέγει ὅτι ψυχρὸς ὅστι, καὶ μέγιστον τῶν ἐν βαθεί φρεάτων ὥστε ἀμύχμον ὑπὸ ἀέρος ψυχροῦ θερμῶν τὸ ὑδρῶ, ἀλλὰ μάλλον ὁ ψυχρὸς ὅστι ἀπὸ τῶν μὲν πηγῶν ἀφαιρέσας οὐ διώσεται μεταβολήν. αἱ δὲ εἰς ἀφαιρέσας κατ' ὀλίγον, μελλόν κρετῶν παρρησιῶν.

Διὰ τίνα αἰτίαν οἱ χαλίκες καὶ αἱ μολιβδίδες ἐμβόλιον ἔχουσαι ψυχρότερον τὸ ὑδρῶ ποιοῦσιν.

Πρόβλημα ε.

Ἀλλὰ μὲν παρρησιῶν χαλίκων ἐφῆ ἢ τῶν ἀκμόνων, οἷς ἐμβόλιον εἰς τὸ ὑδρῶ, ψυχρῶν αὐτὸ ἐξομοῖν δοκῶσιν, εἰρημένον Ἀριστοτέλει. Μνημονόσας αὐτὸ τῶν (ἐφῆ) μόνον ἐν παρρησιῶν εἴρηκε τὸ γινόμενον εἰς τὸ αἰτίον ὅτι ἀφαιρέσας ἡμεῖς. ἐστὶ γὰρ μέγιστον διεσπέρητος. πᾶσι μὲν οὖν (ἐφῆ) καὶ παρρησιῶν αἰεὶ μὴ ἀφαιρέσας ὁ λόγῳ ἡμᾶς. ὁρᾶτε ὅλως. παρρησιῶν οὐ δοκεῖ εἰ παρρησιῶν μὲν ὑπὸ τῶν ἀέρος τὸ ὑδρῶ ἔξωθεν ἐκπίπτοντος,

A eas effert in corpus, indigentibusque applicat partibus. Itaque non male Erasistratus humorem cibi vehiculum dixit. nam quæ ob siccitatem aut aliam affectionem ignava sunt & grauia, admixtus attollit sursumque euehit. Multi autem etiam cum non bibissent, sed tantum lauissent, continente fame acrique liberati sunt. Quippe humor extrinsecus subiens, succulentiora facit adque nutriendum aptiora quæ sunt intus: ita ut vehementia & saeuicia famis remittat & mitigetur. Ideo eorum quoque, qui inedia vitam finire volunt, multi diu durant sola aqua pota: quantisper scilicet non omne id B siccitas absumfit, quod apponi corpori, idque alere potest.

Quæ sit causa, quod è puteo hausta aqua, si in ipso putei aere pernoctet, frigidior redditur.

Questio IV.

Hospiti frigidam bibere solenti, ac luxuriantia ea in re, famuli aquam frigidiorē hoc modo redigebant: vas, quo hausta erat aqua, in puteo suspenderunt, ita ut superficiem aquæ non cōtingeret, itaque per noctem reliquerunt. post die ad cœnam allata, recenti erat frigidior. Erat autem is hospes mediocriter literatus, aiebatque hoc se desumpsisse ex Aristoteleis ijs, quæ addita ratione ille scripsit. Rationem autem esse talem. Omnis aqua prius calefacta, magis refrigeratur. ut ea quæ Imperatoribus paratur, igni admota dū ferueat, vase de hinc multa niue accumulata circumdato frigidior redditur. Sic ut etiam nostra utique corpora ubi lauerimus, facilius frigescent: quia laxatio à calore accidens corpus multis meatibus patens rarius fecit, ac rarum redigit: ut iam externum aerem confertim recipiens, vehementius mutetur. Ergo aqua dum è puteo hauritur iccta, eaque agitatione præ calefacta, in aere celerius refrigeratur. Laudauimus ergo hospitem, qui fortiter memoriterque suam dixisset causam. Ipsam vero rationem in dubium vocauimus. Aer enim in quo vas pendet, si frigidus est, quomodo aquam calefacit? si calidus, qui denuo refrigerat? absurdum enim est idem ab eodem affici contrarijs modis, nullo interueniente discrimine. Tacente illo & hæsitante, Nihil est, inquam ego, quod de aere dubitemus: cum sensus eum frigidum esse doceat, maxime in profundo putei: ut nullo modo possit aquam calefacere. Sed potius aer iste frigidus, cum totam putei aquam præ multitudine eius refrigerare non possit, partem eius ademtam facilius subigere & sua qualitate adficere valet.

Quare lapilli & plumbeæ laminae in aquam iniectæ, frigidiorē eam faciunt.

Questio V.

Nimvero de lapillis & incudibus quod dixit Aristoteles, ijs iniectis aquam refrigerari & durari, puto, te memoria tenere ita in problematis ab eo esse positum, ut rem tantum narret. nos autem causam indagemus: est enim difficilis inuentu. Omnino, inquam: & mirer, si nos non subterfugiet. Considerate enim. Primum omnino non videtur tibi ab aere aqua frigore præoccupari, dum is erūpit foras, E

Aer autem plus habet virium, lapidibus & incudibus renitens, non enim sinunt eum vt ærea & fictilia vasa elabi: sed sua densitate cohibentes à se in aquam repellunt: vt integra fiat & valida refrigeratio. Itaque etiam hyeme fluuii frigidiores mari sunt: vim enim in eos exercet aer repressus, qui in mari ob profunditatem dissipatur, nulla re ei renitente. Alio autem pacto probabile est tenuiores aquas magis à frigido refrigerari: vincuntur enim præ imbecillitate. Cotes vero & lapilli aquam faciunt tenuiorem, ad se trahentes quidquid ei admixtum est turbidi & terrestris: vt tenuior & imbecillior facta aqua facilius à frigore subigatur. Sed & plumbum de natura frigidis est: vt quod cum aceto tritum cerussam lethaliu venenorum frigidissimum edat. & lapilli ob densitatem frigus in profundum perferunt. Etenim omnis lapis nihil est quàm è frigefactæ & gelu adstrictæ terræ concretum quippiam: tanto quisque magis, quanto est densior. itaque absurdum non est, si frigiditatem aquæ renitendo auget & lapis & plumbum.

Quamobrem niuem paleis & vestibus iniectam conseruant.

Questio sexta.

Utm hospes paululum moratus: Qui amant, inquit, maxime cum amafis suis: vbi hoc non datur, de iis loqui cupiunt. Itaque ego sum erga niuem affectus. quæ quoniam in promptu non est, eaque careremus, scire desidero quid causæ sit quod à calidissimis rebus adseruatur. etenim paleis eam inuoluentes & rudibus pannis per multum temporis integram retinent. mirum vero si calidissima frigidissimorum tutantur atque continent naturam. Omnino, inquam, mira res est, siquidem vera sit. Sed non est ita: verum nosmet ipsi decipimus, male ratiocinando statim calidum esse si quid facultatem habet calefaciendi. cum tamen videamus eandem vestem hyeme calorem, æstu frigus parare. quomodo nutrix illa tragica Niobes liberos

Calefacit & refrigerat centonibus Leuidentis vestium.--

Et Germani quidem vestibus tantum contra frigus, Aethiopes aduersus solum æstum se muniant: nobis ad vtrunque vsus est. Cur ergo vestem potius à calefaciendo calidam dicamus, quàm à refrigerando frigidam? Immo si sensus iudicium sit faciendum, magis frigida quàm calida videbitur. Nam tunica nobis primum induentibus frigida accidit, & lectus decumbentibus. postmodo quidem contepescunt nostro calore impleta isthæc: quod simul calorem cohibent, ac frigus externumque aerem à corpore arcent. Febricitantes sane & æstu adfecti, continenter vestes mutant, quod frigidum esse sentiunt quo amiciuntur. iniectum autem id, statim calefit à corpore. Proinde sicut vestis nos calefacta calefacit, ita niuem frigefacta frigefacit. frigescit autem à tenui spiritu quem nix emittit. is enim insitus eam continet solidam: & spiritu dilapso nix aqua iam fit ac liquata diffluit: emarcescitque albedo niuis, quam spiritus cum humore spumosa permixtio indiderat. Simul itaque & frigus veste ambiente intus cohibetur: & aer externus arceatur, ἀφείσης πνέσμα λεωτόν τὸτο γδ σινέχει τιὸ πῆξιν αὐτῆς ἐγκατακείμενον. ἀπελθόντος δὲ τῆς πνέσματος, ὕδαρ ἔσσει, ῥεῖ καὶ ἀφάτκεται καὶ ἀπὸρθεῖ τὸ λεωτόν, ὅπερ ἢ τῆς πνέσματος πρὸς τὸ ὑγρὸν ἀνάμειξις ἀφρώδης γεννομένη παρείχεν. ἀμα τε οὖν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὰ ἱματῖα, καὶ ἔξωθεν ἀπὸ ἀπειρηγμένου,

A ο δὲ ἀπὸ μᾶλλον ἰσχύει πρὸς τὰς λίθους καὶ τὰς ἀκμονας ἀφείδωτος. οὐ γὰρ ἐώσιν αὐτὸν, ὡς πρὸς τὰ χαλκία καὶ τὰ κεράμια τῶν ἀγείων, διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῆς πυκνότητι σφραγίζονται ἀναλυσίν εἰς τὸ ὕδαρ ἀπὸ αὐτῶν, ὡς τε δίολου καὶ ἰσχυρὸν ἰσχύει τὸ πρὸς αὐτῶν. διὸ καὶ χειμῶνος οἱ ποταμοὶ ψυχρότεροι γίνονται τῆς θαλάττης ἰσχύει γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ψυχρὸς ἀπὸ ἀναλώμενος. ἐν δὲ τῆς θαλάττης ἀφ' ἑαυτοῦ βάρους ἐκλυεταί, πρὸς μηδὲν ἀντερείδων. κατ' ἄλλον δὲ ἔσπον εἰχὸς ἐστὶ τὰ λεπτότερα τῶν ὑδάτων πρὸς ψυχρὰ μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῆς ψυχρῆς κρατεῖται γὰρ δὲ ἀσθενείαν. αἱ δὲ ἀκοναὶ καὶ οἱ χαλκίαι λεπτιώουσι τὸ ὕδαρ, ὅ, τι πολὺ ἐρὸν ἐγγράδες ἀναμεικταί, τὸτο σινάροντες καὶ κατασπώντες ἀπὸ αὐτῶν, ὡς τε λεπτότεροι καὶ ἀσθενέτεροι τὸ ὕδαρ ἰσχύει μᾶλλον ὑπὸ πρὸς ψυχρῆς κρατεῖσθαι. καὶ μὲν ὅτε μόλις δὲ τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστὶν, ὅς γε πελοπόννησος ὄξει τὸ ψυκτικώτατον τῶν θανάσιμων φαρμάκων ἀξάνησι ψιμίθιον. οἱ τε χαλκίαι πυκνότητι τὸ ψυχρὸν ἀφ' ἑαυτοῦ βάρους ποιοῦσι. πᾶς μὲν γὰρ λίθος, κατεψυγμένος καὶ πεπιλημένος ὑπὸ κρύου γῆς πάρος ἐστὶ, μᾶλλον δὲ ὁ μᾶλλον πεπυκνωμένος, ὡς τ' οὐκ ἀτοπον εἶ τιὸ ψυχρότητα τῆς ὕδατος ἀντερείδων σινεπιτείνῃ καὶ ὀλίγος καὶ ὁ μόλις δὲ.

Διὰ τίνα αἰτίαν ἀχρόεις καὶ ἱματῖοις τιὸ χιόνα ἀφ' ἑαυτοῦ φυλάττοισιν. Πρόβλημα ε'.

Μικρὸν οὖν ὄξενος ἀφ' ἑαυτοῦ, οἱ ἐράντες (ἐφθ) μάλιστα μὲν αὐτοῖς τοῖς παιδικαῖς, εἰ δὲ μὴ, πρὸς αὐτῶν ὀπιθυμοῦσι ἀφ' ἑαυτοῦ. τοῖσιν πέπονθα πρὸς τῆς χιόνος. ἐπεὶ γὰρ οὐ παρέστι, ὅσδε ἔχουσι ὀπιθυμίας μαθεῖν πῶς αἰτία δι' ἣν ὑπὸ τῶν θερμωτάτων φυλάσσεται. καὶ γὰρ ἀχρόεις σαρκαρνοῦντες αὐτῶν, καὶ πρὸς ἑαυτοῦ ἱματῖοις ἀγνάτοις, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπαισῶν ἀφ' ἑαυτοῦ. θαυμαστὸν οὖν εἰ σινεπικῆ τὰ θερμώτατα τῶν ψυχρῶν ἐστὶ. Κομιδῆ γὰρ, (ἐφθ) εἰ πρὸς ἀληθῆς ἐστὶν. οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλ' αὐτοῖς πρὸς ἀλογισμῶν, θερμὸν ὄξει τὸ θερμὸν ὑπολαμβάνοντες καὶ τὰ αὐτῶν, ὁράντες ὅτι τὰ ἱματῖα ἐν χειμῶνι θερμαίνεσθαι, ἐν δὲ ἡλίῳ ψυχρὸν λέρουσι. ὡς περὶ τὴν τεχνικὴν ἔσπον ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα ὑπελείπεται λεωτὰ πᾶσι τῶν χλαιδῶν ἐν ῥεῖταισι θάλπουσα καὶ ψυχουσα. Γερμανοὶ μὲν οὖν κρύου πρὸς ἑαυτοῦ ποιοῦνται τὰ ἱματῖα ἐμόνον. Αἰθίοπες δὲ, θάλπουσι μόνον, ἡμεῖς δὲ ἀμφότεροι, ὡς τ' ἐπὶ μᾶλλον, εἰ θάλπει, θερμὸν ἢ περὶ ψυχρὸν ἀπὸ τῆς πρὸς ψυχρὸν λεκτέον. εἰ δὲ δεῖ τῆς ἀσθενείας τεκμήριον εἶναι, μᾶλλον ἀπὸ ψυχρῶν ἰσχύει. καὶ γὰρ ὁ χιόνος ψυχρὸς ἡμῖν πρὸς πᾶσι τὸ πρῶτον ἐνδυσσάμενοι, καὶ τὰ σπώματα καὶ ἀκρινεῖσιν, εἴτα μὲν τοῖς σινεπικῆ τ' ὑπὸ ἡμῶν πιμπλάμενα θερμασίας καὶ ἀμαρτῶν πρὸς ἑαυτοῦ καὶ κατέχουσι τὸ θερμὸν, ἀμα τ' ἀπειρηγόντα τὸ κρύον καὶ τὸν ἔξω ἀέρα τῆς σώματος. οἱ μὲν οὖν πυρέθοντες ἢ καυματίζόμενοι, σινεπικῆ ἀλλ' ἄπεισιν τὰ ἱματῖα, τὰ ψυχρὸν εἶναι τὸ ὀπιθυμῶν δὲ δὲ ὀπιθυμῶν, πρὸς ἀχρόεις γίνεσθαι θερμὸν ὑπὸ τῆς σώματος. ὡς περὶ ἡμᾶς θερμῶν ἰσχύει τὸ ἱματῖον, οὕτως τιὸ χιόνα ψυχρῶν ἀπὸ πρὸς ψυχρῶν. ψυχεται δὲ ὑπὸ αὐτῆς

οὐ τέμνει τὸν πάρον ὁ δὲ αἰήσιν ἀγάπῳις ἵούτοις πῶς
 τὸ Διὸς τὴν τεραχύτητα καὶ ξηρότητα τῆς κροκίδος ὁ δὲ
 ἐώσης ὅτι πεσεῖν βαρὺ τὸ ἱμάτιον, ὁ δὲ σιωθλίται ἢ χα-
 νότῃα τῆς χιόνος ὡς πῶρ καὶ ὁ ἀχρεὸν Διὸς κρυφότηθα μα-
 λακῶς πῶρ ἐπίπτον, οὐ θείπειν τὸν πάρον, ἀλλῶς δὲ πυκνόν
 ὅστι καὶ φεγλῶν, ὡς τε καὶ θερμότητα τῆς ἀέρος ἀπείργαν, καὶ
 τὴν ψυχρότητα καλύειν ἀπιέναι τῆς χιόνος. ὅπῃ δὲ ἢ τῆς πνύ-
 ματος Διὸς χρισίς ἐμποιεῖ τὴν τῆξιν, ἐμφανές ὅστι τῆ ἀιδή-
 σει τῆς κροκίδος ἢ χιόν, πνύμα ποιεῖ.

Εἰ δὲ τὸν οἶνον ἐπιθεῖν. Γεβλήμα ζ'.

ΝΙΚΗΡΙΟΣ ὁ πολίτης ἡμῶν ἀπὸ σχολῆς ἀφίκετο συζη-
 τῶν ἐν δόξῃ φιλοσόφῳ χρονον ἔπολιῶν, ἀλλὰ ἐὼσφα
 τὰ τῆ ἀνδρὸς ἔκαταλαμβαίνοντος ἀνεπίμπλωτο τῆ ἔπα-
 ρῶν ἀπὸ αὐτῆ μιμουμένης τὸ ὅπιπμητικόν, καὶ φέρωντος
 ὅπῃ πῶρτῃ πῶρ ἄμα πῶις σιωθῶντας. ἐστῶντος οὖν ἡμᾶς Ἀ-
 εῖσιανος, τὴν τε ἀλλῶν χρησίαν ὡς πολυτελή καὶ πῶρ ἐερ-
 γον ἐμέμφετο, καὶ τὸν οἶνον ὁ δὲ ἔφη δεῖν ἐκχεῖσθαι ἢ ἡμέ-
 νον, ἀλλ' ὡς πῶρ Ἡσίοδος ἐκέλευσε ἀπὸ τῆ πίθου πίνεσθαι
 τὴν σύμφυτον ἐργῆα ῥώμῳ καὶ δύναν. ἢ δὲ ποιούτῃ κα-
 θαρσίς αὐτῆ πῶρτῃ μὲν ἐκτέμνει τὰ ἰδίῃα, καὶ τὴν θερ-
 μότηθα κατασβέννυσιν. (ἔξαιτῆ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διεωρω-
 μένου πολλάκις) ἔπειτα πῶρ ἐργῆαν καὶ καλλωπισμὸν ἐμ-
 φαίνει καὶ τρυφῶν, εἰς τὸ ἰδὺ καταναλίχουσα τὸ χρονον.
 ὡς πῶρ γὰρ ὁ τοῖς ἀλεκτρούνας ἐκτεμνῖν καὶ τοὺς χρονον, ἀ-
 παλιῶν αὐτῶν πῶρ φῶσιν ἢ ἄρκα ποιοῦντας καὶ θήλειαν,
 οὐχ ὑγιαίνοντων ἐστὶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ διεφθαρμένων ὑπὸ
 λιχνείας. οὕτως εἰ δὲ μεταφορᾷ χρονον ἀμῶν λέγαν, ἔξαι-
 νεχῆσοι τὸν ἀχρεὸν καὶ ἀποθλιώσοι οἱ διηθῶντες, ἔ-
 τε φορεῖν ὑπὸ ἀσθενείας, οὐτε πίνειν τὸν μέτερον δυνά-
 μῳι Διὸς τὴν ἀχρεσίαν. ἀλλὰ σόφισμα τὸ ὅστι αὐτῶν
 καὶ μηχανήματα πολυποσίας. ἔξαιτῆ δὲ τῆ οἴνου ὁ ἐμ-
 βεῖτες, ὁ λείον ἀπολιπόντες, ὡς πῶρ οἱ τοῖς ἀχρεῶν ἐχου-
 σι πῶρ ψυχροποσίαν ἀρρώσοις ἀφελημένον διδόντες. ὁ, π
 γὰρ σόφισμα τῆ οἴνου καὶ κῆπος ὅστι, τῆ ὅτι τὰ διυλίζεῖν
 ἔξαιτῆ καὶ ἀποκείνοισι. μέγα ἢ τεκμήριον ἢ ἀφρο-
 ρῆ καὶ τὸ μὴ ἀφρορῆν, ἀλλὰ ἔξαιτῆ καὶ μῶρ-
 νεσθαι, κατὰ πῶρ ἀπόριζης κῆπῆα τῆς τρυγῆς. οἱ δὲ
 παλαγοὶ καὶ τρυγᾶ τὸν οἶνον ἀπῆκρῃς ἐκάλωσιν, ὡς πῶρ
 ψυχῶν καὶ κεφαλῶν τὸν ἀνδρῶν εἰώτα μὲν ἀπὸ τῆς κω-
 ειωπάτων ὑποχρεῖσθαι. καὶ τρυγᾶν λέγῳ μὲν τῆς δρε-
 πομῶν τὴν ἀμπελίνῳ ὁ πῶρ καὶ ἀφρορῆν που ὁ-
 μηρῶς εἶρηκεν. αὐτὸν δὲ τὸν οἶνον ἀπῆκα καὶ ἐρυθρὸν εἰώτα
 καλεῖν. οὐχ ὡς Ἀεῖσιαν ἡμῶν ὡχρεῖσθαι καὶ χλωρὸν ὑπὸ
 τῆς πολλῆς κατάρσεως παρέχεται. καὶ ὁ Ἀεῖσιαν γελᾶ-
 σας, Οὐκ ὡχρεῖσθαι (εἶπεν) ὡ τῆ, ὁ δὲ αἰαίμονα, ἀλλὰ
 μελίχρον, καὶ ἡμεῖδῳ, ἀπὸ τῆς ὄψῃς αὐτῆς πῶρτῃ. οὐ
 εἰ ἀξιοῖς τῆ νυκτερινῆ καὶ μελαναγίδος ἐμφορεῖσθαι,
 καὶ φέγῃς τὴν κῆπῆαν, ὡς πῶρ χολημῶσι καὶ τὸ βα-
 ρὺ καὶ μεθυστικὸν ἀφίεις καὶ νοσῶδες, ἐλαφρῶς καὶ ἀίθ
 ὀργῆς αἰαμίγνυται ἡμῶν, οἷον Ὀμηρῶς φησι πίνειν τῆς ἡ-
 ρωας. ἀπῆκα γὰρ οὐ καλεῖ τὸν ζοφῶν, ἀλλὰ τὸν δι-
 αυῆ καὶ λαμῶν. οὐ γὰρ αἶμα λέγων δῆλῶσθαι καὶ νῶ-
 ρεπα χαλκῶν, ἀπῆκα πῶρ πῶρ πῶρ. ὡς πῶρ οὖν ὁ σο-
 φος Ἀνῶχρῶσις ἀλλ' ἀπῆκα τῆ Ἐλλῶν μεμφομένης,

A ne concretum niuis corpus diffindat aut laxet. Utun-
 tur autem fullonem nondum expertis pannis, quia
 filum ob asperitatem & siccitatem non patitur cen-
 tonem grauiter niui incidere, eiuſve collidere rarita-
 tem. sicut & paleæ ob leuitatem molliter incumben-
 tes non comminuunt compagem niuis: alioqui au-
 tem dense & probe tegentes, excludunt calorem ae-
 ris, & frigiditatem niuis decedere non sinunt paleæ.
 Cæterum secretione spiritus niuem liquari, sensu
 constat. nam cum nix liqueſcit, spiritum gignit.

Percolandumne sit vinum.

B *Questio septima.*

NIGER cuius noster à schola venerat, cum phi-
 losopho nobili non multum versatus temporis,
 sed tantum, vt ex eo non obseruante disceret quod
 maxime is molestum aliis vsurpabat: nempe vt stu-
 dium eius omnia reprehendendi, & quauis de re eos
 qui vna aderant suggillandi imitaretur. Itaque cum
 Aristio nobis cœnam præberet, non contentus ap-
 paratum conuiuii reliquum vt sumtuosum & super-
 uacaneum taxare, vinum quoque aiebat non debe-
 re inferri colatum, sed præcepto Hesiodi obtempe-
 rantes è dolio id bibere viribus adhuc innatis prædi-
 tum. hanc vero colandi purgationem primum ei
 neruos præcidere, & calorem restinguere, qui exha-
 let & elanguescat vino sæpius diffuso. deinde in hac
 re apparere curiositatem quandam & luxuriam, que
 id quod vtile est in suauitatem impendat. Sicut enim
 gallinaceos gallos & porcos castrare, vt caro eorum
 contra naturam fiat tenella & feminea, non sit sano-
 rum hominum, sed gulæ studio perditorum: ita (si
 licet honesta translatione vti) merum vnguibus
 despoliant (aiebat) & effeminant qui id diffundunt
 per colum. cum neque ferre merum ob imbecillita-
 tem possint, neque eos intemperantia moderate bi-
 bere sinat. Itaque hoc commento vtuntur, quo lar-
 gius potandi studium excusent. Ergo adimunt vino
 vim suam, ipsum tamen relinquentes: quomodo iis
 qui ad frigidam bibendam temperamento sunt pa-
 rum commodo, exhibere decoctâ solemus. Etenim
 aciem vini roburque, in percolando tollunt atque
 excernunt. Magnum vero argumentum est vinum
 corrumpi, neq; vigorem eius durare, sed emaresce-
 re, quod veluti à radice sua à fæce abscinditur. At e-
 nim veteres vinum diserte fæcis vocabulo adfeca-
 runt: quomodo hominem solemus capitis aut animæ
 nomine adficere, à principe parte deminuto vsi vo-
 cabulo: & trygân, hoc est fæcare, dicimus vindemi-
 tores, ac vinum diatrygium, quasi perfæcatum, dixit
 alicubi Homerus. soletque vinum passim æthiopa &
 rubrum dicere: non pallidum & luteum, quale no-
 bis Aristio à multa purgatione præbet. Tum ridens
 Aristio: Non, inquit, pallens mi homo, neque exsan-
 gue: sed quod primo statim adpectu mite se & man-
 suctum esse profiteatur. Tu vero malles Baccho re-
 pleri nocturno, & nigros turbines concitante: vitu-
 perasque purgationem. Atqui hæc tanquam bile vo-
 mita egesta, quod mero inest graue, ebrietatem, ac
 morbos generas aufert, facitq; vt à nobis facile placi-
 dumq; vsurpetur. Actale vinum Homerus æthops
 vocat, atque potum heroibus fuisse: non vtique cali-
 ginofum, sed splendidum ac pellucidum. neq; enim
 euenor (id est viris conducens) & æthops, quod est
 clarum, quæ de vino dixit, etiam eri adiecisset nomi-
 na, quod alias norops, quasi præfulgidum, appellat.

Sicut ergo Anacharxis ille sapiens alia Græcorum instituta reprehendens, prunas laudavit, quod fumo excluso, domi ignem portarent: ita nos à sapientibus vobis alias fortasse accusari poterimus: in hoc autem quid tandem delinquimus, quod meri facultatem turbulentam eiicientes atque dissipantes, ipsum interim hilaritate quadam, non fucato ornatu gratius reddentes, neque aciem tanquam ferri eius & vim retundentes, sed quasi sordes quasdam & rubiginem expurgantes, adhibemus mensis? Atqui, inquires, non colatum merum plus habet virium. Nimirum, mi homo, etiam furiosus & infaniens homo, plus roboris habet. verum is ubi elleboro aut victus commoda vsus ratione ad se rediit, tunc vehementia illa & virium contentio discedit atque evanescit: verus autem vigor cum sanitate mentis coniunctorum corpori redit. quo videlicet pacto etiam vini purgatio demta ea vi qua animum percellit & ad insaniam impellit, habitum ei mitem & salubrem conciliat. Existimo autem permultum interesse inter superuacaneum cultum & mundicię. Nam mulieres fuco, vnguentis, auro, purpuraque dum vtuntur, curiose & impensius quam par est ornatui indulgere videntur. lauro eas uti, oleo inungi, comam componere, nemo prohibet. Venuste discrimen hoc Homerus exprefit, ubi lunonem se ornantem facit.

*Principio ambrosia sordes de corpore diuo
Eluis, & liquido mundum perfudit oliuo.*

hactenus industria & mundicies est. cum autem aureas fibulas fumit, & arte elaboratas in aures, tandemque ad cęsti præstigijs se confert: hoc iam ociosa & superuacanea est curiositas, matronamque dedecens procacitas. Proinde etiam qui vinum aloę aut cinnamomo vel croco inficiunt, ii quasi mulierem comtam curiose in conuiuia adducunt & prostituunt. qui autem quod vino inest sordidum & inutile adimunt, ii purgant illud atque sua opera commodius reddunt. Alioqui curiositati ociosę omnia impurabis, orsus ab ipsa domo. Cur, inquires, ita est incrustata? cur aduersus aerem purum maxime aperta? cur patet lumini versus occasum solis aditus? cur poculorum vnum quodque detritum tersumque fulget atque splendet? At vero, inquam, poculum sordidum esse, vel prauum edere odorem non debet: quod ex eo bibitur, sordibus debet & immundicie plenum esse? Et quorsum attinet reliqua referre? Ipsa titici elaboratio dum panis ex eo conficiatur, quę nihil aliud quam purgatio est, vides quantum requirat negocii. non enim modo aluei, cola, concussiones, secretiones ad pinsendum adhibentur frumentum & farinas: sed & contritio quę e pasta asperitatem elidat, expurgatamque materiam ita cogat, vt esui cocta esse possit. Quid ergo absurdi habet res, quod vini etiam fœculentas partes, aceris aut furfuris in morem, colando expurgamus? præsertim cum sine sumtu id fiat, sine labore.

Quę sit causa bulimi.

Questio octaua.

AMAIORIBVS nostris ad nos propagatum est quoddam sacrificium, quod archon (qui magistratum præcipuum gerit) in publico, reliquorum quiuis domi suę peragit. vocatur autem bulimi expulsio: & seruorum aliquem viticis verberantes ferulis per fores eiiciunt, additis his verbis: Foras bulimum, intro diuitias & sanitatem. Mę archonte complures sacrificio se adiunxerunt.

A ἐπὶ γὰρ τὴν ἀνθεκτικὴν, ὅτι τὸν καπνὸν ἐξω κατελιπόντες, οἴκαδε πῦρ χαμίζουσιν· οὕτως ἡμᾶς ἐφ' ἐτέροις αἰψήροι τε μᾶλλον οἰσοφοῦ ὑμεῖς. εἰ δὲ τῷ οἴνου τὸ παρκατικὸν καὶ ὀχλῶδες ἐξωθούμενοι καὶ ἀποσκεδάσαντες, αὐτὸν δὲ ἀφραίνοντες οὐ καλλωπίσαντες, οὐδ' ὡς περὶ σιδήρου σόμψμα καὶ ἀκμὴν ἀποκέρψαντες. ἀλλὰ μᾶλλον ὡς περὶ ἰὸν ἢ ῥύπον ἀποκαθάσαντες παρσφερόμεθα, τί πλημμελοῦμεν, ὅτε νῆ Δία πλέον ἰσχυρὴ μὴ διηθούμενος καὶ γὰρ αἰθέρης, ὡς φίλε, φρενετίζων καὶ μαγνόμενος, ἀλλ' ὅτῳ ἐλλεβορῶ χρεῖσάμενος ἢ διαίτη κατὰ τῆ, ὅ μὲν σφοδρὸν ἐκείνο καὶ στυγνὸν οἴχεται, καὶ γέγονεν ἐξίτηλον· ἢ δὲ ἀληθινὴ δύναμις καὶ σωφροσύνη πᾶσι γίνεται τῷ σώματι· οὕτω δ' ἡ καὶ ἡ καθαρις τῷ οἴνου τὸ πηκτικὸν ἀφαροῦσα καὶ μαρμαρῶν, εἰς παρκατικὴν ἐξίτη καὶ ὑγαινοῦσαν καθίστησι. παρκατικὴν δὲ οἴμα παμπόλυ διαφέρειν καθαριότητος. καὶ γὰρ ἀγνῶμαι φυχόμεναι καὶ μυελόμα καὶ χρυσὸν φορέσαι καὶ πορφύραν, περὶ εἰρηγί δοκῶσι· λουτρὸν δὲ καὶ ἀλειμμα καὶ κόμης θρύψιν ὁδοῦς ἀπὶ αἰαται. χαλεπόντως δὲ τὴν διαφορὴν ὁ ποιητὴς ὅτι δεικνύσιν ὅτι τῆς κοσμουμένης Ἡρας, Ἀμβροσίη μὲν παρκατικὸν ἀπὸ χρυσοῦ ἀθανάτοιο λύματα πρῶτα καθῆρην, ἀλείφατος ἰλίπ ἐλαίω. μέχρι τούτων ὅτι μέλα καὶ καθαριότητος ὅστιν. ὅταν δὲ τῆς χρυσῆς πρῶτας ἀναλαμβάνη, καὶ τὰ διηκτικὰ τέχνη ἐλλόσια, καὶ τελευτῶσα τῆς περὶ τὸν χρυσὸν ἀπὶ τῆς γρηθείας, παρκατικὴ τὸ χρῆμα καὶ λαμπερία μὴ παρκατικὴ γαμψὴ γέγονεν. ὁκοῦν καὶ τὸν οἶνον οἰμὴν ἀλόγως χρωτίζοντες, ἢ κινναμόμοις καὶ κόκοις ἐφηνδύοντες ὡς περὶ γυνῶνα καλλωπίζουσιν εἰς τὰ συμποσια καὶ παρκατικῶν οἴων· οἱ δὲ ἀφαροῦτες τὸ ῥυπαρὸν καὶ ἀχρηστον ἐξ αὐτῶ, παρκατικοὶ καὶ καθαρινοὶ. ἐπὶ πρῶτα αἰετοῖς τῶν παρκατικῶν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶ οἴκου, τί γὰρ ὅστις καθαρινοὶ; τί δὲ ἀέωγε τῷ παρκατικῶν, ὅταν αἰ μάλισα πρῶτα λαμβάνοι καθαροῦ, καὶ τῷ φωτὸς ἀπολαύοι παρκατικῶν ὅτι τῆς δύσεως; τί δὲ τῷ ἐκπαμμάτων ἐκασον ἐκτέτριπται καὶ διέσμηκται πρῶτα γόθεν, ὡς τε λαμπεῖν καὶ παρκατικῶν; ἢ τὸ μὲν ἐκπαμμάτω εἶδει μὴ ῥύπου, μηδὲ μορφηθείας ὁδοῦς εἶ, τὸ δὲ ὅτι αὐτῶ πινόμενον, θύρωτος ἢ κηλίδων ἀναπεπλησθαι. καὶ τί δὲ τὰ ἄλλα λέγειν; ἢ γὰρ αὐτῶ πρῶτα διαπύοις εἰς τὸν ἀρτον, ὅσῳ ἐτέρον ἢ καθαρις οἴσα, ἴεσαι μὲν ὅσῳ γίνεται παρκατικῶν. οὐ γὰρ μόνον ὑποκαφισμοὶ καὶ διαπύοις, καὶ ἀποκρούσεις, καὶ διακρίσεις εἰς τῶ σπῆων, καὶ τῶ ἀλετείων, ἀλλὰ ἢ τῆς ἐκβλήσουσα τῆ φουράματος τὸ τραχὺ, ἢ καθαρινοὶ, καὶ συτέλλοις τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ τὸ ἐδάδιμον. τί οὖν ἀποπον εἰ καὶ τῷ οἴνου τὸ τραχῶδες, ὡς κέμνον ἢ σκύβαλον, ἢ διήρησις ἐξάρει, μήτε διαπύοις ἴνος τῆ καθαρινοὶ, μήτε ἀχολίας παρκατικῶν;

Τίς αἰτία βουλίμου. Πρόβλημα ἦ.

Θυσία τίς ὅστις πάτερος, ἢ ὁ μὲν ἀρχὸν ὅτι τῆς κοινῆς ἐστὶς ἀρξ, τῶ δὲ ἄλλων ἐκασον ἐπ' οἴκου· καλεῖται δὲ βουλίμου ἐξέλασις. καὶ τῶ οἴκου τῶ εἰατύπωντες ἀγίαις ῥάβδοις ἀρξ θύρων ἐξελαίνουσιν, ἐπιλέγοντες, Ἐξω βουλίμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίαιαν. ἀρχοντος οὖν ἐμοῦ πλείονες ἐκοινωνοῦν τῆς θυσίας.

καταως εποιησαμην τα νενομισμενα, και παλιν κατακλι-
 νημην, εζητειτο παρ' αυτου το ονοματος, επειτα τ'
 φωνης αυ' επιλεγοισι τα δικαιωματα. μαλιστα δε τ' αυτου
 παθους και τ' αυτου γινωσκων. το μνησιν βουλιμον ε-
 δοκει μεζον η δημοσιον αποσημαίνειν, και μαλιστα παρ' ημιν
 ποις ΑΙολοισιν, αυτη εβ' ταυ' χωριστοις. ου γαρ βουλιμον,
 αλλα πολυλιμον ος πολυων παλιν ονομαζομεν. εδοκει δε
 η βουβρωσις ετερον ει'. το δ' τεκμηριον ελαμβανοντες εκ
 τ' Μηθραδωρου Ιωνικων. ισαρει γαρ οτι Σμυρναιοι το πα-
 λαμον ΑΙολοις οντες θυοισι Βουβρωσι ταυρον μελανα, και
 κατακλιαντες, αυτοδωρον ολοκαυτωσιν. επει δε πας μνη ε-
 οικεν ο λιμος νοσω, μαλιστα δε ο βουλιμος επιγινεσθαι πα-
 ροντος παρ' αυτου τ' οσωματος, εις τ' αυτου αιτιατοισιν, ως μνη
 ενδεια τον πλουτον, ως δε νοσω, τ' υγιαν. ως δε ναυτιαν ω-
 νομασθη μνη οτι τ' εν νηι και τ' πλουτον τον σωμαχον εκ-
 λυσωμεν, ετι δ' ισχυεν ηδη και τ' οπωσων τ' το παρον-
 των ονομα τ' παθους ει'. ουτως αρα και το βουλιμιαν ε-
 κειθεν ερξασθαι εν ταυτα διετεινε. ταυτα μνη οσω ερα-
 νον κρινον εκ παρ' αυτου σωμαχου λεγων. επει δε ηδη οσω
 μεθα της αιτιας τ' παθους, παρ' αυτου μνη η πορηθη το μαλιστα
 βουλιμιαν τ' ες Αιολοισιν πολλης βαδίζοντες, ως παρ' αυτου
 Βροδπος εκ Δυρραχίου παρ' Αιολοισιν εκινδυνωσεν
 τ' παθους (αυ' δε νηφτος πολις, και τ' τα σιτια κρη-
 ζοντων εσθεις εζηκωσθη) λειποθυμωτος οσω αυτου και
 απολιπόντος, αυτα κ' εσθισαν οι γραπταται παρ' αυτου δρομον-
 τες τοις τειχεσιν, αρτον αιτησασιν παρ' αυτου τ' τειχοφυλακων πο-
 λεμιων και λαβόντες αυτους, ανεκτησαν τον Βροδπον. διο
 και φιλανθρωπως ερησαστο πασι, κεινος της πολεως ημο-
 λυμος. παρ' αυτου τ' τ' και ιπποι και ονοι, και μαλιστα οταν
 η ιραδας η μηλα κρημιζωσιν. ο δε θαυμασιωτα τον εστιν, εκ
 αυ' εσθεις μνον αλλα και κτηνη μαλιστα παρ' αυτου εδωδι-
 μων αναρωσασιν εσθεις. ως τε αυ' ελαχιστον εμφαγασιν ιδαν-
 ται και βαδίζοισι. ημολυμος δε σιωπης, εγω σιωπων οτι τα
 τ' παρ' αυτου εσθεις εσθεις, τ' μνη εσθεις και αυ-
 εις οϊον αναπαυει και αναπληροισι, τοις δε φιλοσοφοις και
 φιλοσοφοις εσθεις εσθεις οικειαν και πολυαν οτι το
 ζητειν και ανιχνυειν τιω αληθειαν εμνησθη τ' Αριστο-
 τελικων εν οϊς λεγεται οτι πολλης παρ' αυτου εσθεις ε-
 ζωσεν, εκ τ' εσθεις σφοδρα τα εσθεις, και πολυ σιωπη-
 ρια ποιει. τ' εαν μνη οτι τα σκελη ρυη, και ποικι αυτα
 ζεται και βαρυνεται, εαν δε οτι τα της κινήσεως και της
 αναπνοης εσθεις, αυφυριαν η και αδνειαν. αυ' οσω εις
 εσθεις λεγεται εσθεις, τ' μνη εσθεις και αυ-
 ρια, τ' οσθεις και αυτου. Σωκλαρος δε τιω εσθεις ε-
 φη εσθεις και αυτου. παρ' αυτου εσθεις και αυτου
 πυκνωσασιν τα σωματα τ' βαδίζοντων Αιολοισιν το σιω-
 τηρμα τιω θερμότηθα ποιειν, και τ' εσθεις καταλαμβανειν τα
 εσθεις της αναπνοης αιματωδες. μαλλον οσω δοκειν αυτου
 τιω θερμότηθα σφελλομεν και πλεονάζουσαν εσθεις
 αιολοισιν τιω εσθεις, ειτα επιλειπούσης και αυτης, ως
 περ πυρ απομυθαινεσθαι. διο πεινάσι σφοδρα και βαρυ
 παρ' αυτου εσθεις, αυτου αιολοισιν γινεται γ' εσθεις
 περ υπεκλυμα τ' θερμότητος, το παρ' αυτου εσθεις. Κλεομε-
 νος δε ο ιατρος αλλως εφη τ' ονοματι τον λιμον σιωπη-
 ρια, διχα τ' εσθεις, ως περ το καταπινειν, τ' πινειν,

A Rite omnibus peractis cum rursus discubuissemus,
 quæri ceptum est primum de ipso bulimi vocabulo,
 deinde quid verba sibi vellent quæ recitantur dum
 feruis exturbatur, maxime autem de ipsa affectione
 & eius circumstantiis. Videbatur ergo bulimus fa-
 mem (is est limos Græcis) ingentē aut publicam no-
 tare; maxime apud nos, qui Aeolica dialecto p pro v
 vsurpamus. non enim bulimum antiquitus, sed puli-
 mum quasi polylimum, id est famem multam, appel-
 lamus. Sentiebamus autem à bubrosti diuersum ef-
 se: argumento repetito ex Ionicis Metrodori. Narrat
 enim is Smyrnos antiquitus Aeolenses sacrificare
 Bubrosti taurum nigrum, concisumque in frusta v-
 na cum ipsa pelle igni totum cremare. iam cum om-
 nis fames morbo similis sit, maxime autem bulimus
 accidat adfecto contra naturam corpore, recte op-
 poni ei vt indigentia diuitias, vt morbo sanitatem.
 Sicut vero nauseare dicti sunt primum quibus in na-
 ui ac inter nauigandum stomachus langueret: dein-
 de consuetudo obtinuit, vt vox ea quocunq; mo-
 do sic affectis tribueretur. ita bulimus quoque inde
 ortus, in reliqua peruasit. Atque hæc quidem ex o-
 mnium sermonibus tanquam symbola collecta fue-
 runt. Vt vero attigimus quæstionem de causa buli-
 mi: id primum dubios nos tenuit, cur maxime buli-
 mus incesset per altam niuem ambulantes. Brutus
 quidem in discrimen vitæ adductus bulimo fuit, cū
 Dynachio Apolloniam proficisceretur per niuem
 copiosam, & eorum qui cibos gestabāt nemo ipsum
 consequeretur. ibi cum iam animo deficeret ac con-
 sideret, coacti sunt milites ad muros accurrere, & ab
 hostibus excubitoribus panem flagitare: quo statim
 accepto, Brutum recreauerunt. isque vrbe potitus,
 humanissime vniuersos tractauit. Accidit bulimus
 equis etiam atque asinis, maxime cum caricas aut
 mala gestant. & quod maxime mirum est, de omni-
 bus quæ esui sunt, apprime panis reficit non ho-
 mines modo, sed iumenta quoque: vt vel mini-
 mo panis frustulo vescendo confirmentur atque
 progrediantur. Facto silentio, ego (qui animad-
 uerterem antiquiorum argumentis propositis igna-
 uos & ingenio minus acri præditos exsaturari &
 acquiescere: alacrioribus autem & solertibus prin-
 cipium offerri commodum audendi aliquid pro-
 fese in quærenda & inuestiganda veritate) Aristo-
 telis sententiam commemoravi: qui docet foris
 magno circumfuso & efficaci frigore corpori in-
 terna vehementer incallescere, magnamque ita col-
 liquationem effici. quasi ad crura defluat, lassitudi-
 nes gignat ac grauitates: sin ad principia motus &
 respirationis, exanimationes & imbecillitatem. Hæc
 ego cum dixissem, alii impugnarent rationem
 hanc, alii defenderent: Soclarus, Initium (inquit)
 huius argumenti optime habet. Nam per niuem
 ambulantium corpora admodum circum refrige-
 rari & densari, verum est. A calore autem fieri
 colliquationem quæ principium respirationis in-
 vadat, non arbitror. Mihi potius videtur calor
 intro compulsus & abundans intus consumere nu-
 trimentum, eoque deficiente ipse quoque ignis
 instar exstingui. Itaque bulimo correpti cum ve-
 hementer esuriunt, tum admodum exiguo cibo
 sumto reficiuntur: quod cibus ingestus quasi fo-
 mes est iterum exsuscitando calori. Cleomenes
 vero medicus in vocabulum bulimi limon, quo
 fames significatur, abs re insertum fuisse aiebat:
 vt pinam bibere in Katapinam quod est deglutire,

& in anakyp^{tem} fursum respicere, Kyp^{tem} quod deorsum intueri est. Neque enim est, aiebat, ut putatur, bulimia, famis species, sed adfectio stomachi ob concursum * deliquium animi faciens. Sicut itaque odorata remedio sunt examinationibus, ita panis reficit bulimia tentatos. non quod cibo indigeant, (nam minimo eo sumto recreantur) sed quod panis spiritum vimque languentem reuocat. Esse autem non famem sed exanimationem bulimū, iumenta docent, quæ odore caricarum & malorum sic adficiuntur. nō enim indigentiam odor, sed morsum quendam in ore ventriculi exagitationemque eius efficit. Nos ut hæc tolerari, ita sentiebamus probabiliter à contrario principio aliquas posse ratiocinari, non densari in bulimo, sed rarefcere stomachū ponentes. Etenim spiritus qui à niue defertur, est quasi æther istius concretæ substantiæ & ramentum tenuissimarum partium, & vi præditum secandi diuidendique non carnem modo, sed argentea etiam atque ærea vasa. videmus enim hæc niuem non continere: quippe expirando ea consumitur, exteriorumque vasis superficiem humore opplet tenui ac glaciæ simili, quem spiritus relinquit per meatus occulte exiens. Is ergo niueus spiritus per niuem ambulans acutus & flammæ in morem incidens, extrema vrere videtur secando, & penetrare carnem ignis instar. Inde corpus maiorem in modum rarefcit, calorque foras fluens à frigore spiritus superficiem ambientis restinguitur. itaque roridum sudorem corpus euaporat ac tenuem, liquaturque, & simul vires consumuntur. Quod si quis tum quiescat, non multum caloris è corpore dilabitur. Cum vero motus corporis nutrimentum celeriter calefacit, & calor foras se proripit, carne laxata: necesse est magnū virium fieri defectum. Cæterum frigus non densandi modo, sed etiam liquandi corpora vim habere, constat. Acribus enim hyemibus cotes plumbeæ liquantur * est cum defudatione *

Et quod multis non esurientibus accidit bulimia, ostendit fluxum magis quàm densationem corporis. Rarefcunt autem hyeme, ob quam diximus tenuitatem: alioqui etiam lassitudine & motu calorem in corpore situm acuate: qui attenuatus & fatigatus copiose fluit & disseminatur per corpus. Mala denique & caricas probabile est tale aliquid exhalare, quo iumentorum attenuetur calor & in partes minimas dissipetur. alia enim aliis ut reficiuntur naturali ratione, ita etiam læduntur.

Cur poeta reliquis liquoribus peculiare adiciens appellationes, oleum duntaxat humidum dixerit.

Questio nona.

DISPVTATVM aliquando fuit, cur cum multi sint liquores, & poeta solitus sit singulos suis ornare epithetis, lac album, mel flauum, vinum rubrum nominans: oleo tamen ab eo tantum quod ei cum omnibus liquoribus est commune, humidum appellationem adiunxerit. Ad hoc dictum fuit, Sicut dulcissimum est quod penitus & omnibus suis partibus dulce est: albissimum, quod penitus album: (penitus sic intelligo, ut nihil ei contrariæ naturæ sit admixtum) ita id quoque maxime humidum dici debere, cuius nulla pars sicca sit. Hoc autem oleo congruit. Primum enim læuitas eius æquabilitatem partium demonstrat: eus ξηρόν ἐστι, τοῦτο δὲ τῶν ἐλαίων συμβέβηκε. τῶν δὲ ἄλλων ὑγρῶν τῶν μολύβδου ἀφιδρώσεως, καὶ τῶν πολλῶν μὴ πεινῶσι, συμπίπτειν τῶν βουλιμίαςιν, κατηγορεῖ μᾶλλον κρύσειν ἢ πύκνωσιν τῶν σώματος. ἔρασι μὲν οὖν χειμῶνος μὲν, ὡς ἄρ' εἴρηται, τῆς λεπιότητι, ἄλλως δὲ τῆς χύψου καὶ τῆς κινήσεως ἀποξινουούσης τῆς ἐν τῶν σώματι θερμότητος. λεπὴ γὰρ ἡμορροδία καὶ κριώσα ῥεῖ πολλή καὶ ἀφαιρέται ἀπὸ τῶν σώματος. τὰ δὲ μῆλα καὶ τὰς ἰσάδας εἶχες ἐποτρύνειν πιθοῦτον, ὡς τε τῶν ὑποζυγίων τὸ θερμὸν ἀπολεπτιώειν καὶ κατακερματίζειν. ἄλλα γὰρ ἄλλους ὡς ἄρ' ἀναλαμβάνειν καὶ καταλύειν πεφύκεν.

A καὶ δὲ ἀνακίπειν, τὰ κύπειν. οὐ γὰρ εἶμι λημόν (ὡς ἄρ' δοκεῖ) τῶν βουλιμίας, ἀλλὰ πάθος ἐστὶ σωμαχῶ ἀπὸ σπυρομυῶν λιμοῦ λεπτοφυγίας ποιῶν. ὡς περ οὖν τὰ ὄσφρακτα τῶν τῶν λεπτοφυγίας βοήθειν, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναλαμβάνειν, καὶ τοῖς βουλιμίας, οὐχ ὅτι ἔσθης ἐδεῖς εἶσι. (μικρὸν γὰρ πρῶτα πᾶσιν ἀναλαμβάνοντες ἀναζωπυροῦσιν) ἀλλ' ὅτι τὸ πρῶμα καὶ τῶν δυνάμιν ἀνακαλεῖται καταφερομένη. ὅτι δ' ἐστὶ λεπτοφυγία καὶ οὐ πείνα, μὴνύει τὸ τῶν ὑποζυγίων. ἢ τε τῶν ἰσάδων ἀποτροπὴ καὶ ἢ τῶν μῆλων, ἵνδεται μὲν οὐ ποιεῖ, καρδιωγμὸν δὲ πῖνα μᾶλλον καὶ διελιγμὸν. ἡμῶν δὲ ἐστὶ τῶντα μετερίως ἐδοκεῖ λέγεσθαι ἀπὸ τῆς ἐναντίας ἔραχης, δυνατὸν εἶμι μὴ πύκνωσιν, ἀλλ' ἔρασι τῶν ὑποζυγίων, ἔρασι τῶν παθῶν. τὸ γὰρ ἀπορρέον πρῶμα τῆς χύψου, ἐστὶ μὲν οἶον αἰθῆρ τῆς πάχου, καὶ ἴσημα λεπτομερέστατον, ἐχει δὲ τι τομὸν καὶ διαρεπκῆν, οὐ σφῆρος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔρασι καὶ χαλκῶν ἀγείων. ὁρα μὲν γὰρ τῶντα μὴ ἐργάζεσθαι τῶν χύψου. πνεομένη γὰρ ἀναλίσκεται, καὶ τῶν ἐκ τῶν ἐπιφανείων τῶν ἀγείων νοτίδος ἀναπίμπλησι λεωτῆς καὶ κρυσαλλοειδοῦς, ἡ δὲ ἀπολείπει τὸ πρῶμα ἀπὸ τῶν πόρων ἀδήλως ἀπερχόμενον. τῆτο δὲ τῶν βαδίζουσι ἀπὸ χύψου οὐχὶ φλογοφῆδες τῶν τῶν πῖνον ὅτι καίεν δοκεῖ τὰ ἀερα τῶν τῶν καὶ παρελθῆν τῆς ἀρχῆς, κατὰ περ τὸ πυρῶν ἔρασι γίνεται τῶν τῶν πολλῆ καὶ ῥεῖ τὸ θερμὸν ἐξω καὶ τῶν χύψου χύψου τῶν πρῶματος τῶν τῶν ἐπιφανείων σθεννόμενον ἰδρωτὰ δροσώδη ἀφαιρῶν καὶ λεπτόν, ὡς τε τῶν καὶ ἀναλίσκεται καὶ τῶν δυνάμιν. εἰ μὲν οὖν ἡσυχάζη τις, οὐ πολλὴ τῶν σώματος ἀφαιρέται θερμότης. ὅταν δὲ τῶν μὲν ἔσθης τῶν σώματος ἢ κινήσεως εἰς τὸ θερμὸν ὅξέως μεταβάλλη, τὸ δὲ θερμὸν ἐξω φέρηται, ἀφαιρομένη τῆς ἀρχῆς, ἀφαιρῶν ἀνάγκη τῆς δυνάμειος ὡς ἐπιλείψιν ἡμέρας. ὅτι δὲ τὸ ἐκφυγεσθαι οὐ πῖνοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν ματα, δὴ γὰρ ἐστὶν. ἐστὶ μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χύψου ἀκῆναι μολύβδου ἀφαιρῶν τῶν τῶν ἀφιδρώσεως, καὶ τῶν πολλῶν μὴ πεινῶσι, συμπίπτειν τῶν βουλιμίαςιν, κατηγορεῖ μᾶλλον κρύσειν ἢ πύκνωσιν τῶν σώματος. ἔρασι μὲν οὖν χειμῶνος μὲν, ὡς ἄρ' εἴρηται, τῆς λεπιότητι, ἄλλως δὲ τῆς χύψου καὶ τῆς κινήσεως ἀποξινουούσης τῆς ἐν τῶν σώματι θερμότητος. λεπὴ γὰρ ἡμορροδία καὶ κριώσα ῥεῖ πολλή καὶ ἀφαιρέται ἀπὸ τῶν σώματος. τὰ δὲ μῆλα καὶ τὰς ἰσάδας εἶχες ἐποτρύνειν πιθοῦτον, ὡς τε τῶν ὑποζυγίων τὸ θερμὸν ἀπολεπτιώειν καὶ κατακερματίζειν. ἄλλα γὰρ ἄλλους ὡς ἄρ' ἀναλαμβάνειν καὶ καταλύειν πεφύκεν.

Διὰ τί ὁ ποιητὴς ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ὑγρῶν τοῖς ἰδίοις ἐπιθέτοις χρῆται, μόνον ὅ τὸ ἐλαίον ὑγρὸν καλεῖ. Περὶ βλημα θ.

HΠορῆτι ποτὲ καὶ δὲ τί πολλὰν ὑγρῶν ὄντων, τὰ μὲν ἄλλα τε λάχανον, καὶ τὸ μέλι χλωρὸν, καὶ τὸν οἶνον ἐρυθρὸν καλεῖ. τὸ δὲ ἐλαίον ὑπὸ κρινοῦ τῶν πᾶσι συμβέβηκτος μόνον ἐπεικῶς ὑγρὸν τῶν τῶν εἰς τῶν ἐλέγῃ ὅτι καὶ γλυκίπατόν ἐστὶ τὸ δὲ ὄλου γλυκὴ καὶ λάχανάτον, τὸ δὲ ὄλου λάχανον δὲ ὄλα δὲ ποιῶν ἐστὶν ὡ μὴδὲν ἐμμέμικται τῆς ἐναντίας φύσεως. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὑγρὸν μάλιστα ῥητέον, οὐ μὴδὲν μέ...

δι' ὄλου γδ' αὐτὰ συμπαθεῖ πρὸς τὴν φύσιν· ἔπειτα τῆσ' ἡσυχίας καὶ καθαρώτατον εἰσπείσασθαι. τεταχὺ γδ' ὁσδέν ἔστιν ὡς τε ἀφ' αὐτῶν τὴν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπὸ πρῶτος μέρους δι' ὑγρότητα, καὶ σμικρότατον ἀντακλᾶ τὸ φῶς ἐπὶ τὴν ὄψιν. ὡς ἂν αὐτῶν αἰτίον τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον ὅτε ἐσοπιεῖται πολλῆς ἀναμεμιγμένης αὐτῶν γεωδισυστάσεως. ἐπὶ δὲ κινουμένων, ἥμισυ φορεῖ τῶν ὑγρῶν. ὑγρὸν γὰρ ἔστι διόλου τῶν ἄλλων ἐπιτρέφειν καὶ φέρεσθαι τὰ σκληρὰ καὶ γεώδη μέτρα πρὸς κρούσεις λαμβανόμενα, καὶ πληγὰς φορεῖ ἀφ' ἀβαρύτητος. καὶ μὲν μόνον ἀκραιότατον ἀφαιρῶν καὶ ἀμικτον· ἐστὶ γδ' πυκνότερον. οὐ γὰρ ἔχει μετὰ τῶν ξηρῶν καὶ γεωδῶν ἐν αὐτῶν μερῶν κενώματα καὶ πόρους οἷς δέξεται ὁ παρεμπόσιον· ἀλλὰ δι' ὁμοιότητα τῶν μερῶν ἀναρμόσιον ἔστι καὶ σιωπῆς. ὅταν ὁ ἀφαιρῆ τὸ ἔλαμον, οὐδέχεται τὸ πνῆμα ἀφ' ἀλεπτότητα καὶ σιωπῆς, τὸ δὲ αἶψον καὶ τὸ τρέφεται τὸ πῦρ ὑπὸ αὐτῶν. τρέφεται μὲν γδ' ὁσδένι πλείω ὑγρῶν, καὶ τὸ μόνον καυσὸν ἔστιν. ἐκ γοῦν τῶν ξύλων, ὁ μὲν ἀπὸ ἀπεισι καπνὸς ἡρόδωτος, τὸ δὲ γεώδες ἐκτεφρωθὲν ὑπολείπεται· μόνον δὲ ὑπὸ τῶν πυρῶν τὸ νοτερόν αἰαλοῦται. τούτω γὰρ τρέφεται πέφυκεν. ὕδαρ μὲν οἶνον καὶ οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ, πολλοῦ μετέχοντα τῶν τολεροῦ καὶ γεώδους, ἐμπόσιον τὴν φλόγα ἀφ' αὐτῶν, καὶ τῆ βραχυτήτι καὶ τὰ βαρεῖα θλίβει καὶ κατασβέννυσι· τὸ δὲ ἔλαμον, ὅτι μάλιστα εἰλικρινῶς ὑγρὸν ἔστι, ἀφ' ἀλεπτότητα μετὰ ἀλλοίαι, καὶ κρατούμενον ἐκ πυρῶνται. μέγιστον δὲ αὐτῶν ὑγρότητος τεκμήριον ἐπὶ πλείστον ὄξυς ὀλιγίστου ἀφαιρομένη καὶ χύσις. οὔτε γδ' μέλιτος, οὔτε ὕδατος, οὔτε ἄλλου πίνος ὑγροῦ βραχυῦς οὕτως ὅπως ἐπίδοσιν λαμβανῆ ποιῶνται, ἀλλ' ὁσδέν ἐπιλείπει, καὶ αἰαλίσκεται ἀφ' ἀλεπτότητα· τὸ δὲ ἔλαμον ὄλιγον πορταχῆ καὶ μαλακῆν, ἀγεται πρὸς τὸ σῶμα, χειρομῶνις, καὶ σιωπερῶν ἐπιτρέφεται δι' ὑγρότητα τῶν μερῶν κινουμένων, ὡς τε καὶ τῶν ἀμικτῶν δυσεξίτητων. ὕδαλι μὲν βρεθῆν ἰμάτιον, ἀπὸ ξηραίνεται ῥαδίως, ἐλαίου δὲ κλίδασι οὐ τῆς τυχούσης ἔστι γραμματείας ἐκκαθαίρει. μάλιστα γδ' ἐσθύνεται, τὰ μάλιστα λεπτόν καὶ ὑγρὸν ἔστι. καὶ γδ' οἶνον κεκραμένον, δεσχερῆτερον ὄξυς αἰροῖσι τῶν ἰματίων, ὡς Αἰσώτελης φησὶν, ὅτι λεπτότερον ἔστι, καὶ μᾶλλον ἐσθύνεται τοῖς πόροις.

Τίς αἰτία δι' ἣν φαίνεται γίνεται ταχὺ τὰ ἐκ σικκῆς κρεμαίνοντα τῶν ἰερῶν.

Πρόβλημα ι.

Αἰσώτελης δὴ μερῶν πρὸς τοῖς δειπνοῦσι μάγειρος, ὡς ἴσται ἄλλα χειρῶν ὀλοποιήσας, καὶ ὅτι τὸν Ἡρακλεῖ πηχυῶν ἀλεκτρυόνα πρὸς αἶψαν, ὡς περὶ τὸν νεαρὸν ὄντα καὶ πρὸς φατον. εἰπόντος οἷον τῶν Αἰσώτελης ὅτι τὸ γίνεται ταχέως εἰ σφαγῆς ὄξυς ἀπὸ σικκῆς κρεμασθεῖν, τὴν αἰτίαν ἐξηπόησεν. ὅτι μὲν δὴ πνῆμα τῆς σικκῆς ἀπεισιν ἰσχυρὸν καὶ σφοδρὸν, ἥτε ὄψις ἐκ μῶντυρεῖ, καὶ τὸ πρὸς τῶν τούτων λεγόμενον, ὡς ἀρα σικκῆ πρὸς δεικῆς ὁ χαλεπώτατος, ἡσυχίαν ἀγῆ καὶ φάσεως αἰεχεται, καὶ ὅπως ἀφίσι τὸν θυμὸν, ὡς ἂν ἀπομαραίνοντα· τὴν δὲ πλείστην αἰτίαν καὶ δύναμιν ἡ δριμυτῆς εἶχε. τὸ γὰρ φυτὸν ἀπὸ μύτων ὀπωδέσασθαι, ὡς τε καὶ τὸ σῦκον αὐτὸ καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἔργον αἰαπεπλήσαι.

A cum contactu omnes eodem modo affecta deprehendantur. Deinde tanquam speculum intuentis faciem optime representat. nihil enim ei asperum inest, quo resplendentia diuelli posset: sed ab omni parte ob humiditatem etiam minimum quodque lumen ad oculos reflectitur. sicut contra lac solum ex omnibus liquoribus speculi munere non fungitur, quod ei multum terre est admixtum. Porro oleum in motu minus quam ullus alius liquor strepitum edit. est enim penitus humidum. reliquorum humorum dum fluunt & mouentur dura & terrenae partes impingunt atque reliduntur, eoque strepitum edunt ob asperitatem. **Q**uin etiam solum oleum non permiscetur aliis. Est enim densissimum, neque habet inter ficcas & terrestres in seipso partes spacia aut meatus quibus recipiat id quod incidat, simul etiam ob partium similitudinem inconcinnum aliis, & continuum ipsum est. Et cum spumat oleum, spiritum non admittit ob continuitatem & tenuitatem. Haec etiam causa est cur ignis oleo alatur. Nulla enim quam humida re ignis nutritur, idque solum ardet, quod humidum est. Nam igni incenso aer in fumum abit, terrena in cinerem versa relinquuntur: solum humorem ignis depascitur, eoque secundum sui naturam alitur. **A**qua sane, vinum, aliique liquores multum turbidi admixtum, multum terre habentes, flammam illapsu suo diuellunt, asperitateque sua & pondere opprimunt atque restinguunt. oleum, quia sincere humidum est, ob tenuitatem mutatur, & ab igni superatum ardet. Maximum humiditatis argumentum est, quod minima quantitate latissime diffunditur. non enim mellis, non aquae, non alius vilius liquoris tam exigua gutta tam late se profert: sed plerumque ob siccitatem mature absumitur. Oleum, quia vsquequaque duci potest, ac molle est, corpori vngendo obducitur, & quam longissime defluit, membraque sua humiditate imitatur, iisque ita adhaerescit ut non facile evanescat. Vestem aqua madefactam videmus mox resiccari, olei autem maculas eluere non est vulgaris laboris. maxime enim penetrat, quia tenuissimum est & humidissimum: quando vinum quoque dilutum Aristoteles ait difficilium elui e vestibus: quod magis tenue factum, facilius in meatus subeat.

Quae causa sit, quod macerata carnes si de ficu suspendantur, mox tenerescunt.

Questio decima.

INTER cenandum laudabatur Aristionis coccus, quod cum alia obsonia eleganter parauisset, tum recens iugulatum Herculi gallum apposuisse ita tenerum, cum tamen recens adhuc esset & pridie vixisset. Hic cum Aristio dixisset, celeriter hoc effici, si maceratum animal illico de ficu suspenderetur: causam huius rei quaerebamus. Equidem spiritum validum & vehementem a ficu exhalare, cum visus plane testatur, tum id quod de tauris fertur: scilicet ficui alligatum taurum etiam ferocissimum, quiescere, tactumque admittere, & omnino ferociam quasi elanguescentem deponere. In acrimoniam tamen arboris maior pars causae collata est. Est enim arbor haec omnium plantarum succi plenissima, quo & ficus ipsa, & lignum, & cortex plenus est. Itaque ficulum lignum crematum fumo maxime mordet: & combusti

